

yazgi

Vampir Mektupları'nın
3. kitabı

morgan rice

Morgan Rice

Aldatılmış

Серия «Vampir Mektupları», книга 3

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697655

ALDATILMIŞ Vampir Mektupları'nın 3. kitabı:

ISBN 9781632910653

Аннотация

ALDATILMIS kitabında (Vampir Mektupları"ın 3. kitabı), Caitlin Paine büyük bir komadan uyanır ve dönüştüğünü fark eder. Simdi gerçekten tam bir vampir olan Caitlin uçma yeteneği ve insanüstü güç gibi yeni güçlerine sasırır. Gerçek aski Caleb"ın onun eski haline dönmesini beklediğini ve onun tarafında olduğunu öğrenir. Caitlin, hayal edebileceği her seye sahiptir. Ve birden her sey kötü gitmeye baslar. Caitlin, Caleb"i eski esi Sera ile beraber görünce dehsete kapılır ve Caleb"ın açıklamasına izin vermeden ona gitmesini söyler. Kalbi kirilan ve kafasi karisan Caitlin kivraniп ölmek ister ve tek tesellisi yavru kurdu Rose"dur. Caitlin yeni çevresinde de teselli bulur. Hudson Nehrinde sakli bir adada (Pollepel), genç vampirlerden, erkek ve kizlardan olusan (o dahil 24 kisi) elit bir meclisin arasinda olduğunu öğrenir. Buranın kendisi gibi kimsesizlerin olduğu bir yer olduğunu öğrenir. Yeni en iyi arkadasi Polly ile tanisip elit bir vampir grubunda eğitim alirken artık evi olarak adlandırabileceği bir yer olduğunu fark eder. Ancak büyük bir vampir savasi yaklasmaktadır ve

kardesi Sam, Samantha tarafından kaçırılmış ve hala ondan uzaktadır. Efsanevi kilicini ustaca kullanan seytani Kyle da savasa gitmektedir ve New York'u yok edene kadar hiçbir şey onu durduramayacaktır. Yeni evine ve tarifi zor vampir Blake'e karşı yeni gelisen askına rağmen Caitlin kaderi onu başka bir yere götürene kadar bu adada kalacağını bilmektedir. Yine de en önemli kişi O'dur ve diğerleri hala onun babasını ve herkesi kurtarabilecek diğer silahi bulmasını beklemektedir. Yeni arkadaşları ve Caleb'e karşı gitmek bilmeyen hisleri arasında kalan Caitlin, gerçek sadakatin nerede olduğuna ve Caleb'i bulup onu tekrar hayatına sokma konusunda her şeyi risk edip edemeyeceğine karar vermelidir.. "ALDATILMIS, bu serinin mükemmel bir kısmıdır. Morgan Rice bu seride gerçek bir kazanan ileri sürer. Kitap aksiyon, ask, kararsızlık ve entrika doludur ve olaylar hızlı gelişir. Yazarın ilk iki romanını okumamışsanız, onları bitirin ve ALDATILMIS'i okumaya başlayın. Sirasıyla bu kitapların hepsini okudum ancak her biri birbirinden bağımsız yazılmıştır, bu yüzden ilk ikisini okumamışsanız bile ALDATILMIS'i alın. Eminim ki bunu okuduktan sonra ilk ikisini de okuma isteğiyle dolacaksınız- kesinlikle bir kez okumaya değer kitaplar. ya da iki kez!" VampireBookSite. "ALDATILMIS kitabının sonundaki büyük çekişme okuyucuyu adeta soluksuz bırakmaktadır ve ALDATILMIS kurgusu ve içeriği ile tüm otoritelerden A+ alacak özelliktedir." –The Dallas Examiner. "ALDATILMIS kitabının harika bir cazibesi, güçlü bir kurgusu, içersinde barındırdığı pek çok hareket ve okuyucuyu soluksuz bırakacak özellikleri ile tam anlamıyla bir basyapittir. Bir önceki kitaptan daha karanlıktır ancak geriye dönüşlerle karakterleri daha iyi anlamamızı sağlar. İkinci karakter daha güçlüdür ve Morgan Rice'in bir üst seviyeye çıkardığı hikâyede olay örgüsünü güçlendirmede ona yardım eder. Sonuna kadar okumak isteyeceğiniz,

okurken hiç sikilmayacaginiz ve içersinde size hiç beklemediginiz yerden vuracak sasirtici olaylarin oldugu kitabi kairmayin. " –The Romance Review

Содержание

Birinci Bölüm	15
İkinci Bölüm	19
Üçüncü Bölüm	27
Dördüncü Bölüm	35
Beşinci Bölüm	50
Altıncı Bölüm	58
Yedinci Bölüm	62
Sekizinci Bölüm	67
Конец ознакомительного фрагмента.	76

Morgan Rice

ALDATILMIŞ Vampir

Mektupları'nın 3. kitabı

“ALDATILMIŞ bu serinin mükemmel bir kısmıdır. Morgan Rice bu seride gerçek bir kazanan ileri sürer. Kitap aksiyon, aşk, kararsızlık ve entrika doludur ve olaylar hızlı gelişir. Yazarın ilk iki romanını okumamışsanız, onları bitirin ve ALDATILMIŞ 'i okumaya başlayın. Sırasıyla bu kitapların hepsini okudum ancak her biri birbirinden bağımsız yazılmıştır, bu yüzden ilk ikisini okumamışsanız bile ALDATILMIŞ 'i alın. Eminim ki bunu okuduktan sonra ilk ikisini de okuma isteğiyle dolacaksınız-kesinlikle bir kez okumaya değer kitaplar..ya da iki kez!”

VampireBookSite

“ALDATILMIŞ kitabının sonundaki büyük çekişme okuyucuyu adeta soluksuz bırakmaktadır ve ALDATILMIŞ kurgusu ve içeriği ile tüm otoritelerden A+ alacak özelliindedir.”

--The Dallas Examiner

“ALDATILMIŞ kitabının harika bir cazibesi, güçlü bir kurgusu, içersinde barındırdığı pek çok hareket ve okuyucuyu soluksuz bırakacak özellikleri ile tam anlamıyla bir başyapıttır. Bir önceki kitaptan daha karanlıktır ancak geriye dönüşlerle karakterleri daha iyi anlamamızı sağlar. İkincil karakter daha

güçlüdür ve Morgan Rice'ın bir üst seviyeye çıkardığı hikâyede olay örgüsünü güçlendirmede ona yardım eder. Sonuna kadar okumak isteyeceğiniz, okurken hiç sıkılmayacağınız ve içersinde size hiç beklemediğiniz yerden vuracak şaşırtıcı olayların olduğu kitabı kaçırmayın.”

--*The Romance Review*

"TURNED (Dönüşüm), TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri)'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre!"

--*Vampirebooksite.com*

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı A QUEST OF HEROES ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan VAMPIR MEKTUPLARI serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrasını anlatan etkileyici THE SURVIVAL TRILOGY üçlemesinin ilk iki kitabı olan ARENA ONE ve ARENA

TWO'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)

A SEA OF SHIELDS (Book #10)

A REIGN OF STEEL (Book #11)

A LAND OF FIRE (Book #12)

A RULE OF QUEENS (Book #13)

AN OATH OF BROTHERS (Book #14)

THE SURVIVAL TRILOGY

ARENA ONE (Book #1) **Arena Bir Köletüccarları**

Üçlemesi

ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

TURNED (Book #1): **Dönüşüm**

LOVED (Book #2) **Sevilmiş**

BETRAYED (Book #3): **Aldatılmış**

DESTINED (Book #4) **Yazgı**

DESIRED (Book #5)

BETROTHED (Book #6)

VOWED (Book #7)

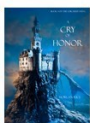
FOUND (Book #8)

RESURRECTED (Book #9)

CRAVED (Book #10)

FATED (Book #11)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

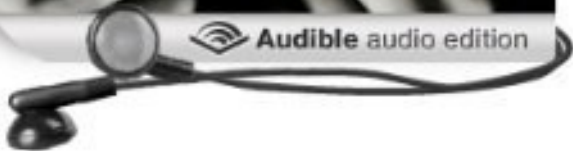
book #1 in the
vampire journals

turned

morgan rice

Audible audio edition

[Lista!](#)

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Tüm hakları saklıdır. U.S. Copyright Act of 1976 (Birleşik Devletler Telif Anlaşması) izni haricinde, yazarın izni olmaksızın bu yayının bir bölümünün ya da tamamının hiç bir şekilde ya da hiç bir amaçla yeniden yayınlanması, kopyalanması, dağıtılması ve aktarılması yasaktır. Bu e-kitap sadece sizin kişisel zevkiniz için ruhsatlandırılmıştır. Bu e-kitap diğer kişilere tekrar satılamaz veya girilemez. Eğer bu kitabı başkaları ile de paylaşmak istiyorsanız lütfen her biri için ek kopyayı satın almalısınız. Eğer kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen kitabı iade edip başka bir kopya satın alınız. Yazarın yoğun çalışmasına saygı gösterdiğiniz için

teşekkür ederiz. Kitap tamamen kurgudan oluşmaktadır. İsimler, karakterler, meslekler, organizasyonlar, mekanlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Ölü ya da diri gerçek herhangi biri ile olan benzeşme tamamen tesadüfîdir.

Sonsuz Kitap: 79 1. Baskı: Ağustos 2012 ISBN: 978-605-384-530-0 **Yayıncı Sertifika No: 16238** Yazar: Morgan Rice Çeviri: Emrah Saraçoğlu Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince Görsel Yönetmen: Faruk Derince

Yayın Koordinatörü: Ceylan Şenol Düzelti: Hilâl Kandaz İç Tasarım: Tuğçe Gülen Baskı: Melisa Matbaacılık Matbaa Sertifika No: 12088 Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İSTANBUL YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE Orijinal Adı: Betrayel-The Vampire Journals Copyright © Morgan Rice. tarafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz. *Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.*

GERÇEK HADİSE:

Manhattan'ın altmış mil kuzeyinde, Hudson Nehri'nde üstünde yıkık dökük bir İskoç kalesinin bulunduğu küçük, kuytu bir ada vardır. Ada Pollepel olarak bilinir ve yüzlerce yıl önce Hudson'ın buzları üzerinde sıkışıp kıyıya vuran Polly

adında genç bir kıızdan yola çıkarak isimlendirilmiştir. Efsaneye göre daha sonra onunla adada evlenen âşığı tarafından romantik bir şekilde kurtarılmıştır.

*“Yetmiş yıl oldu iyi anımsarım,
Onca zamandır görüp geçirdiğim
Korkunç saatler ve tuhaf şeyleri; ancak bu kederli
gecede
Boşa çıkıverdi evvelden bildiklerim.”*

William Shakespeare, Macbeth

Birinci Bölüm

Pollepel Adası, Hudson Nehri, New York
(Günümüz)

“Caitlin?” dedi yumuşak bir ses. “Caitlin?”

Caitlin Pane sesi duydu ve gözlerini açmaya uğraştı. Gelgelelim göz kapakları o kadar ağırdı ki, ne kadar uğraşır- sa uğraşsın, ancak azıcık aralayabildi. Nihayet, sırf sesin ne- reden geldiğini görmek için kısa bir anlığına onları açmayı başarabildi.

Ses Caleb’den geliyordu.

Yüzü endişeli, elini ellerinin arasına almış şekilde yanında çömelmekteydi.

“Caitlin?” dedi tekrardan.

Kafasının içindeki devasa darmadağınıklığı defetmek için kendine gelmeye çalıştı. Neredeydi ki? Buldukları odanın boş ve taştan yapılma olduğunu fark edebilecek kadar etrafı seçebiliyordu. Vakit geceydi ve genişçe bir pencereden dolunay ışığı sızıyordu. Taş zemin, taş duvarlar, kemerli taş tavan. Taş, düz ve antik görünüyordu. Orta Çağ dan kalma bir manastırda falan mıydı yoksa?

Ay ışığı haricinde oda, sadece uzak köşedeki duvara sabitlenmiş, fazla ışık yaymayan bir fenerle aydınlanıyordu. Daha fazlasını görmek için etraf çok karanlıktı.

Bir adım ötesinde ona umutla bakan Caleb’in yüzüne

odaklanmayı denedi. Elini daha da sıkı kavrarken gözleri parlıyormuş gibiydi. Onun elleri sıcaktı. Kendininkiler ise soğuk. Artık içlerinde yaşam olduğunu hissedemiyordu.

Çabalmasına rağmen gözlerini bir saniye daha açık tutamadı. Çok ağırdılar. Kendini... doğru kelime *hasta* değildi. Kendini... *ağırlaşmış* hissediyordu. Sanki araftaymış, iki dünya arasında serbestçe salınıyormuş gibiydi. Artık kendi bedeniyle arasındaki bağ kopmuştu ve sanki bu dünyanın bir parçası olma hissini yaşamıyordu. Fakat ölü gibi hissediyor da değildi. Sanki çok ama çok derin bir uykudan uyanıyormuş gibiydi.

Hatırlamaya çalıştı. Boston... Kral'ın Mabedi... Kılıç. Ve sonra... hançerlenişi. Ölmek üzereyken öylece uzanıp kalıştı... Yanında duran Caleb. Ve sonra... dişlerinin yaklaşması.

Caitlin boynunun yanında tatsız, zonklayan bir ağrı hissetti. Isırıldığı yer burası olmalıydı. Bunu kendisi istemişti, bunun için *yalvarmıştı*.

Fakat şimdiki hissettiklerine bakılırsa bunun doğru bir karar olup olmadığından emin olamıyordu. İyi hissetmiyordu. Damarlarında dolaşan buz gibi soğuk kanı duyumsuyordu. Sanki ölmüş de bir sonraki adıma geçememiş gibiydi, tam orada sıkışmış gibi.

Her şeyden çok, acı hissediyordu. Sağ alt karnında ve midesinde tatsız, zonklayan bir acı vardı. Bıçaklandığı yer orası olmalıydı.

“Şu an yaşadıkların normal” dedi Caleb yumuşak bir şekilde. “Korkma. Hepimiz ilk dönüştürülüşümüzde bunu yaşarız. Daha

iyi olacak. Sana söz veriyorum. Acı geçecek.”

Caitlin gülümsemek ve uzanıp onun yüzünü okşamak istedi. Sesi dünyadaki her şeyi kusursuz hale getiriyordu. Tüm bunlara değdiğini hissettiriyordu. Artık sonsuza kadar onunla olabilirdi ve bu ona umut veriyordu.

Fakat çok yorgundu. Vücudu beyninin istediği şeye yanıt vermiyordu. Dudaklarının kıvrılmasını sağlayamıyor ve elini kaldıracak gücü toplayamıyordu. Tekrar uykuya daldığını hissetti.

Birden düşünceleri tekrar değişti ve tak diye onu uyan- dırdı. Kılıç... bir ara orada duruyordu ve sonra... çalınmıştı. Şimdi kimdeydi ki?

Sonra kardeşini, Sam'i hatırladı. Bayılmıştı. Sonra o vampir tarafından götürülmüştü. Ona ne olmuştu? Şimdi güvende miydi?

Ve Caleb. Niye buradaydı? Oysa onları durdurmak için kılıcın peşinden gitmiş olmalıydı. Sırf onun yüzünden mi buradaydı? Her şeyi sırf onun yanında kalmak için feda mı ediyordu?

Kafasında sorular soruları kovaladı.

Var olan gücünü son kırıntısına kadar toplayıp dudaklarını ufacık da olsa araladı.

“Kılıç” diyebildi, boğazı o kadar kuruydu ki canı acıyordu. “Gitmelisin...” diye ekledi. “Gidip onu...”

“Hişş” dedi Caleb. “Dinlen sadece.”

Daha fazlasını söylemek istedi. Çok daha fazlasını. Ona onu ne kadar sevdiğini söylemek istedi, ne kadar minnettar olduğunu

da. Nasıl asla yanından ayrılmayacağını umduğunu anlatmak istedi.

Ancak bunlar beklemek zorunda kalacaktı. Yeni bir baş dönmesi dalgası üstünden geçtiğinde dudaklarının açılacak hali kalmamıştı. Karşı koymasına rağmen karanlığa, o ölüm- süzlük uykusuna doğru battı, battı ve battı.

İkinci Bölüm

Kyle Manhattan'ın üzerinden uçarken koltukları hiç olmadığı kadar kabarıktı. Arkasında emrine amade askeri Sergei uçuyor ve onun arkasından da yol üzerinde ona katılmış olan yüzlerce vampir geliyordu. Artık efsanevi kılıç Kyle'ın elinde olduğuna göre başka lafa hacet yoktu. Doğu Kıyısı'nın tüm kötücül vampirleri havadisi almıştı ve Kyle uçuğu sırada birçok meclis ona katılma heveslisiydi. Savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı ve Kyle'ın namı almış yürümüştü. Bu açığız vampirler biliyordu ki o nereye gidersen iyilik peşinde olmayacaktı hiç. Hepsi bunun bir parçası olmak istiyordu.

Kyle arkasında büyüyen ordudan dolayı heyecanlandı ve şehrin üzerinden uçarken bir özgüven dalgasıyla doldu. Sergei kılıcı kapıp o Caitlin denen kızı bıçaklamakla iyi etmişti. İşin doğrusu Kyle şaşırılmıştı. Daha önce Sergei'de bu cevherin olduğunu hiç düşünmemişti. Onu fazla hafife almıştı ve ödül olarak, iyi bir ortak olacağını farkına vararak, onu hayatta tutmaya karar vermişti. Bilhassa Sergei'nin Kralın Mabedi'nden ayrılmalarının hemen ardından kılıcı görevine sadık bir şekilde ona teslim edişinden etkilenmişti. Evet, Sergei yerini biliyordu. Eğer bu tavrını sürdürürse Kyle onu terfi ettirebilir, hatta kendine ait olacak küçük bir bölge bile verebilirdi. Kyle birçok kişinin birçok yönünden nefret ederdi, ne var ki sadakat takdir ettiği şeylerdendi.

Özellikle de kendi insanların, Kara Metcezir Meclisi'nin ona yaptıklarından sonra... Binlerce yıllık sadakatinin ardından yüce liderleri Rexius, sanki binlerce yıllık hizmetinin hiçbir anlamı yokmuşçasına Kyle'ı kapı dışarı etmişti. Hem de hepi topu küçük bir hata için! İnsanın aklı almıyordu.

Kyle'ın planı mükemmel işlemiştir. Artık kılıç elinde olduğuna göre hiçbir şey -tam anlamıyla hiçbir şey- önünde duramazdı. İnsan ırkıyla ve diğer vampir ırklarıyla savaş, yakında onun işi olacaktı.

Kyle uçmaya devam ederken Harlem üzerine geldiğinde aşağıya doğru yaklaşıp ayrıntıları görebilmek için vampir görüşünü kullandı. Gülümsemesi genişledi.

Hıyarcıklı vebayı yayması gerçekten işe yaramıştı. Etrafa gürültü ve kargaşa hâkimdi. Şu zavallı küçük insancıklar her yöne koşuşturuyor, tek yönlü yollarda arabalarıyla ters yöne gidiyor, birbirleriyle tartışıyor ve mağazaları yağmalıyorlardı. Birçok insanın vebaya yakalandıklarını belli eden korkunç yaralarla kaplı olduğunu görebiliyordu. Neredeyse her sokak köşesinde cesetlerin üst üste yığıldığını da görebiliyordu. Aşağıda kıyamet kopuyordu. Onu daha mutlu edecek başka bir şey yoktu.

Şehirdeki tüm insanların ölmesi ancak birkaç gün alırdı. O noktada Kyle ve adamları kolaylıkla geri kalanlarını silip süpürebilirdi. Daha önce hiç beslenmedikleri gibi beslenir ve sonra da insan ırkının geri kalanını köle yaparlardı.

Yolunun üzerinde kalan tek küçük engel, sadece hayvanlar

üzerinden beslenip geri kalan herkesten daha iyi olduk- larını düşünen şu zavallı Ak Meclis'ti. Evet, yoluna çıkmayı denerlerdi. Fakat kılıcın karşısında duramazlardı. İnsanlarla işi bittikten sonra sıra onları temizlemeye gelecekti.

İlk başta ve hepsinden önemlisi, kendi meclisindeki yerini geri alacaktı. Bunu acımasızca gerçekleştirecekti. Caitlin'in kaçmasına mani olamadığı için aldığı cezayla korkunç kaderine dönüşen ve sertleşmeye başlayan yüzün- deki yaralara uzanıp dokunduğunda Rexius'un onu ceza- landırmakla ölümcül bir hata yaptığını düşündü. Rexius, Kyle'ın yara izlerinin her birinin ceremesini ödeyecekti. Rexius güçlü olmasına güçlüydü, ne var ki artık kılıç elin- deyken Kyle'ın gücü çok daha fazlaydı. Kyle, Rexius kolla- rında can verip bizzat kendisi yeni yüce lider ilan edilme- den rahat etmeyecekti.

Kyle bu düşünce karşısında kocaman gülümsedi. Yüce lider ha! Tüm bu binlerce yılın sonunda. Onun hak ettiği buydu. Bu onun kaderiydi.

Kyle ve adamları Central Park, Midtown, Union Square ve Greenwich Village üzerinden uça uça sonunda Belediye Konağı na vardılar.

Kyle zarif bir şekilde alçalıp toprağa bastı ve şimdi sayıları yüzlerce olan vampir sürüsü onu takip etti. Kyle'ın ordusu inanılamayacak kadar büyümüştü. Ne dönüş ama, diye dü- şündü.

Kyle tam Belediye Konağı'nın girişine doğru yürüyüp ka- pıyı kırarak savaşı başlatacağı ki göz ucuyla bir şey fark etti, onu

huzursuz eden bir şey.

Kyle Brooklyn Köprüsü'nün önündeki curcunaya bakmak için birkaç blok ötesine züm yaptı. Yüzlerce araba trafikte sıkışmış, birbirine girmiş ve köprü'nün önünde birikmişti. Hepsi buldukları yerden çıkmak istiyordu.

Gelgelelim köprü kordonla kapatılmıştı. Makineli tüfekleri kitlenin üstüne çevrilmiş bir dolu askerin, üzerinde oturduğu orduya ait tank ve kamyonlar yolu kapamıştı. Hiçbir insanın Manhattan Adası'ndan çıkışına izin verilmiyordu. Ordu salgının yayılmasını istemiyor olmalıydı. Muhtemelen tüm köprüleri ve tünelleri tıkamışlardı.

Bir taraftan bu tam da Kyle'ın istediği şeydi: Tüm insanlar Manhattan'a kısıtlanıp kaldığında onları daha da kolay öldürebileceklerdi. Fakat diğer taraftan bunu kendi gözleriyle görüyor olmak midesini kaldırıyordu.

Otoriteden nefret ederdi, istisnasız her türünden. Bu orduyu da kapsıyordu. Neredeyse bölgeden çıkmak isteyen insan yığınlarına sempati duymaya başlamıştı. Otorite figürleri yoluyla durdurulmaktaydılar. Bu düşünce Kyle'ın tepesini attırdı.

O sırada aklına yeni bir fikir geldi. Neden bazı insanların adadan çıkmasına izin vermesindi ki? Bu sadece onun amacına hizmet ederdi. Salgını daha uzağa yayarlardı. Başlangıç için doğru Brooklyn'e o halde. Evet, bu pek yerinde olurdu gerçekten de.

Kyle aniden tekrar havaya yükseldi, Brooklyn Köprüsü'nün başına doğru uçmaya başladı. Hemen peşinden yüzlerce vampir

onu takip etti.

Güzel, diye düşündü. Sadık ve itaatkârdılar, soru da sormuyorlardı. Pek münasip bir ordu olacaktı hakikaten de.

Kyle, Brooklyn Köprüsü'nün ayağına indi; bir arabanın kaputuna bastı ayağını ve yüzlerce vampir de onun arkasındaki arabaların üzerlerine indi, yere değdiklerinde ayakkabılarını çın çın ses çıkardı.

Birden araba kornaları alevlendi. Görünüşe göre insanlar arabalarının üstüne çıkılmasından hoşlanmıyorlardı.

Kyle'ı yeni bir hiddet dalgası sardı, onlara yardım etmek için gelmişken kornalarına yüklenen şu acınası insanların nankörlüğünü düşünüyordu.

Kornasını ısrarla çalan bir arabanın üstüneyken birden durakladı. Tam aşağı inip orduyla uğraşacaktı ki onun yerine yavaşça geri dönüp ona doğru gözlerini dikmiş duran aileye baktı.

Tipik tıfıl ailenin tekiydi bu. Ön koltuklarda kırklı yaşlarında karı ve koca, arkalarında ise iki çocukları oturuyordu. Kocasını penceresini açıp eğildi ve yumruğunu Kyle'a doğru sıktı.

“Siktir ol git arabamın üstünden!” diye bağırdı.

Kaputun üzerinde duran Kyle, tek dizinin üstüne çöktü ve gerilip ön cama bir yumruk attı. Adamı polo yakasından kavradı ve tek harekette camın içinden kendine doğru çekti. Adamın karısının ve çocuklarının çığlıkları geceyi şenlendirirken cam kırıkları oradan oraya uçuşuyordu.

Kyle kaputun üstünde sırtarak adamı kafa hizasının yu-

karısına kaldırmıştı.

Dağılan camdan dolayı kafası kanlar içinde olan adam inliyor ve haykırıyordu.

Kyle arkaya doğru gerildi ve sırtarak adamı kâğıttan bir uçak gibi havaya fırlattı. Adam onlarca metre uçtu ve trafi-ğin arkasında bir yerlerdeki başka bir arabanın kaputunun üstüne düştü. Ölmüştür, diye umdu Kyle.

Kyle işine geri döndü. Arabanın üstünden atlayıp köprü- yü kapamakta olan devasa tanklara doğru ilerledi. Yüzlerce askerin uygun adım arkasından geldiğini hissedebiliyordu.

Kyle yaklaşırken askerlerin tamamı gerildi. İçlerinden birçoğu makineli tüfeklerini kaldırıp ona çevirdiler.

Tankların otuz metre ötesine kadar hiçbir arabanın ve insanın olmadığı, kimsenin de geçmek istiyor gibi görünme- diği bir sınır vardı.

Ne var ki Kyle mutlulukla sınırı geçti, açıklık alanda doğ- ruca tankların üstüne yürümeye başladı.

“Dur!” diye bağırdı asker megafondan. “Daha fazla GEL- ME! Gelirsen VURACAĞIZ!”

Kyle’in gülümsemesi büyüdü, doğruca tanka doğru yürü- meye devam etti.

“DUR dedim!” diye bağırdı asker tekrardan. “Bu SON uyarın! Yürürlükte olan bir yasak var. Gece dışarıda olan herkesi vurmak için verilmiş emrimiz var!”

Kyle artık sırtıyordu. “Geceler bana ait” diye yanıtladı. Kyle üstlerine yürümeye devam ederken birden ateş açtı- lar. Bir

dolu asker makineli tüfeklerini Kyle'a ve adamlarına doğru ateşlediler.

Kyle, üstünden seken kurşunların acısını hissetti. Birbiri ardına göğsünden, kafasından ve ayaklarından sekiyorlardı. Yağmur damllarına benziyorlardı fakat biraz daha güçlüsü gibiydiler. İnsanların bu acınası silahlarını düşününce gülümsedi.

Onun etkilenmediğini fark etmeye başladıklarında askerlerin yüzlerinde oluşan dehşet dolu ifadeleri gördü. Açıkça onun ya da takipçilerinin nasıl hâlâ yürümekte olduklarını anlayamıyorlardı.

Fakat tepki verecek zamanları yoktu. Kyle en yakın tanka doğru yürüdü ve ellerini aşağıdaki paletlerin altına sokup insanüstü gücüyle tankı başının üstüne kadar kaldırdı. Dengesini kaybeden bazı askerler, o yürümekteyken tanktan düştü. Fakat diğerleri metale tutunup ne pahasına olursa olsun üstünde kalmak için çırpındılar.

Büyük hataydı.

Kyle koşar adım ilerledi, tankı arkaya doğru gerip tüm gücüyle fırlattı.

Tank, Brooklyn Köprüsü'nün üstünden uçup nehrin üzerinde onlarca metre gitti. Tank havada döner dururken üstünden düşen askerler çığlıklar atıyorlardı. Sonunda büyük bir şapırtıyla suya düştü.

Birdenbire sıkışmış trafik hayata döndü. Kaygılı New Yorklular hiç tereddüt etmeden gazları kökleyip artık açık olan köprüye doğru yüklendiler. Birkaç saniye içerisinde yüzlerce araç Manhattan'dan kaçmak için yarıştıyordu. Kyle

gidenlerin yüzlerine baktığında pek çoğunun hâlihazırda ve- baya yakalanmış olduğunu görebiliyordu.

Kyle kocaman sırttı. Bu seferki güzel bir gece olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Hareket ettikçe gıcırdayan çifte kapıların, önünde açılmasını izlerken Samantha'nın karnına bir sancı saplandı. Kendisine eşlik eden bir sürü muhafız vampirle beraber liderinin odasına doğru yürüdü. Muhafızlar onu çekiştiriyor değildi - buna asla cesaret edemezlerdi- fakat hiç kuşkusuz yakından takip ediyorlardı ve verilen mesaj açıktı. Hâlâ onlardan biri olsa da gözü altında, en azından Rexus ile bu buluşmayı gerçekleştirinceye kadar. Onun tarafından bir asker olarak huzura çağırılmıştı, fakat aynı zamanda bir tutuklu olarak da.

Kapılar arkasından çarpılarak kapandı ve Samantha devasa odanın dolu olduğunu gördü. Yıllardır böylesi bir katılımla karşılaşmamıştı. Odanın içinde yüzlerce meclisdaşı vampir vardı. Açık ki hepsi onu izlemek, haberleri almak, kılıca ne olduğunu, yani onu nasıl elinden kaçırdığını öğrenmek istiyorlardı.

İçlerinden çoğu muhtemelen onun cezalandırılışını görmek istiyordu. Rexus'un affı olmayan bir lider olduğunu ve en küçük bir hatanın bile cezayı gerektirdiğini biliyorlardı. Yenilen halt bu derece büyük olunca verilecek ceza da sınırların ötesinde olacaktı.

Samantha bunu biliyordu. Kaderinden kaçmaya çalışıyor değildi. Bir görevi kabul etmiş ve başarısız olmuştu. Evet, kılıcı bulmuştu; fakat aynı zamanda onu kaybetmişti de. Kyle ve

Sergei'nin onu ellerinin arasından çalmalarına izin vermişti.

Aslında her şey ne kadar da şahane olacaktı! Kılıcın ora- cıkta, Kralın Mabedi'nde, koridorda ellerinden birkaç adım uzakta olduğunu gayet net hatırlıyordu. Onu ele geçirme- nin, görevini tamamlamanın, meclisinin kahramanı olma- nın sadece birkaç saniye uzağındaydı.

Sonrasında ise Kyle ve o rezil ortağı Sergei, içeri girip onu alt ederek kılıcı ellerinden çalacaklardı. Adil değildi bu. Böy- le bir şeyi nasıl öngörebilirdi ki?

Ya şimdi neydi? Kötü adam. Kılıcın kayıp gitmesine mani olmayan kişi. Görevinde başarısız olmuş olan. Ah evet, öde- necek fatura büyüktü. Bundan şüphesi yoktu.

Artık tek istediği Sam'in güvende olmasıydı. Yere düşüp bayılmıştı ve Samantha da onu tüm yol boyunca taşıyıp bu- raya getirmişti. Sam'i yakınında istemişti. Henüz gitmesine izin vermeye hazır değildi ve onu başka nereye götürebilece- ğini bilmiyordu. İçeri sızıp epey yerin altındaki meclislerin boş bir odasına onu saklamıştı. Kimse onu görmemişti, en azından onun bildiği kadarıyla hiç kimse. Orada, bu vam- pirlere dikizleyici bakışlarından uzakta, güvende olacaktı. Rexius'a raporunu verip cezasına katlanmasının ardından gün ışıyınca kadar bekleyecek ve herkes uyurken Sam ile birlikte kaçacaktı.

Elbette, öyle tak diye kaçamazdı. Önce raporunu ver- meli, cezasına katlanmalıydı; yoksa meclis peşine düşer ve o da hayatını kaçarak geçirmek zorunda kalırdı. Bir kez ceza aldıktan sonra kimse onları takip etmezdi. Ardından Sam'i

yanına alabilir ve ikisi buradan uzaklara kaçıp birlikte bir yerlere yerleşebilirlerdi, sadece ikisi.

Şu çocuğun, yani Sam'in hislerini böyle damardan yakalayabileceğini hiç ummamıştı. Şimdi önceliklerini düşünürken ilk başta onu düşünüyordu. Onunla olmak istiyordu. Onunla olmaya *ihtiyaç duyuyordu*. İşin doğru- su, her ne kadar -kendininkiler dâhil- kulağa delice gelse de onsuz bir hayatı gözünde canlandıramıyordu. Kendine kızılıyordu. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermiş oldu- ğunu fark etmemişti. Ergen bir çocukla bir ilişki, daha da kötüsü, bir insanla! Bu yüzden kendinden nefret edi- yordu. Ama olan olmuştu işte. Hislerini değiştirmesinin mümkünü yoktu.

Yavaşça Rexius'un tahtına doğru yaklaşıp cezası için hazırlanırken bu düşünce ona güç verdi. Akıl almaz bir acıya katlanacaktı, bunu biliyordu; fakat Sam'i düşünmek bun- lar olurken onu ayakta tutardı. Elinde geri döneceği bir şeyi olacaktı. Sam de tüm bunlardan uzakta, güvende olacaktı. Bunu katlanılır kılan şey de buydu.

İyi de acaba cezasını çektikten sonra Sam onu hâlâ sever miydi? Eğer Rexius'u birazcık olsun tanıyorsa, iorik asit muamelesini ona saklamış olacak ve yüzünü mümkün olan en fena şekilde yaralayacaktı. Görüntüsünün en güzel kısmını yitirebilirdi ne de olsa. Sam onu hâlâ sever miydi o zaman? Öyle olacağını umuyordu.

Yüzlerce vampir ne olacağını görmek için hevesli bir şe- kilde yerlerini alırken odaya bir sessizlik çöktü. Samantha, Rexius'a

doğru birkaç adım atıp bir dizinin üstünde çöme- lerek başını eğdi.

Birkaç adım uzaktaki Rexius, buz mavisi gözleriyle onun içini delip geçercesine tahtından baktı. Her ne kadar Samantha bunun muhtemelen birkaç saniye olduğunu biliyorduyse da dakikalarca ona bakmaya devam etmiş gibi geldi. Başını önde eğik tuttu. Onun bakışlarına karşılık verilmemesi ge- rektiğini gayet iyi biliyordu.

“Bak sen” diye söze girdi Rexius havayı yaran çatal sesiyle, “piliç kızarmak için eve dönmüş.”

Samantha’yı süzdüğü birkaç sessizlikle dolu dakika bunu takip etti. Samantha ona derdini açıklayacak kadar salak de- ğildi. Sadece kafasını aşağıda tuttu.

“Seni basit bir göreve yolladım” diye devam etti. “Kyle’ın başarısızlıklarından sonra güvenilebileceğim birine ihtiyacım vardı. En değerli askerimdin. Hiç yüzümü kara çıkarmadın, binlerce yıldır” dedi gözlerini ayırmadan. “Fakat bu sefer, bu basit görevde nasıl olduysa mağlup olmayı başardın. Hem de ne mağlubiyet!”

Samantha tekrardan kafasını eğdi.

“Pekâlâ. Kılıca tam olarak ne olduğunu söyle bana. Ne- rede o?”

“Efendim” diye başladı söze yavaşça, “Caitlin denen kızı takip ettim. Ve Caleb’i de. İkisini de buldum. Kılıcı da bul- dum. Hatta Caitlin’in onu elinden bırakmasını sağladım. Yerdeydi, elimden birkaç adım uzakta. Birkaç saniye daha olsa size geri

getirmem için kesinlikle avucumun içinde olacaktı.”

Samantha yutkundu. “Bir sonra olacak olanı öngöreme- dim. Hayrete düştüm, birden Kyle saldırınca...”

Vampirlerle dolu odayı bir uğultu sardı.

“Kılıcı yerden almama kalmadan” diye devam etti, “Kyle ortaya çıktı ve onu aldı. Kiliseden uçup gitti ve yapabilece- ğim hiçbir şey yoktu. Onu bulmayı denedim ama ortalıkta yoktu. Kılıç şimdi onun ellerinde.”

Odayı daha büyük bir uğultu kapladı. Odanın içindeki kaygı belli oluyordu.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı bir ses.

Yavaşça uğultu dindi.

“Yani” dedi Rexius, “O kadar şeyden sonra Kyle’ın kılı- cı almasına izin verdin. Yani bilfiil kendi ellerinle kılıcı ona teslim ettin.”

Samantha bunu yapmaması gerektiğini biliyordu fakat kendini tutamadı. Kendi savunmak için bir şey söylemesi *lazımdı*. “Efendim, yapabileceğim bir şey yoktu...”

Rex yalnız kafasını sallayarak sözünü kesti. Samantha bu hareketten dehşete kapıldı. Bu, kötü şeylerin gelmekte oldu- ğunun habercisiydi.

“Senin sayende artık iki savaşa hazırlanmak zorundayım: Şu zavallı insanlarla yürütülecek savaş ve şimdi bir de Kyle ile yapılacak bir savaş.”

Odayı ağır bir sessizlik doldurdu ve Samantha cezasının eli kulağında olduğunu hissetti. Onunla yüzleşmeye hazırды.

Kafasının içinde Sam'in resmine ve onu tamamen öldüremeyecekleri gerçeğine sıkı sıkı tutundu. Bunu asla yapamayacaklardı. Bundan sonra bir hayat olacaktı, şöyle ya da böyle bir hayat; Sam de onun bir parçası olacaktı.

“Sana ayırdığım çok özel bir ceza var” dedi Rexius yavaşça, hafif hafif sırıtarak.

Samantha arkasındaki çifte kapıların açıldığını duydu ve bakmak için arkasını döndü.

Kalbi paramparça oldu.

İşte oradaki, iki vampir tarafından sürüklenen elleri ve ayakları zincirli kişi Sam'di. Onu bulmuşlardı.

Ağzını kapatmışlardı; ses çıkarmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın beceremiyordu. Gözleri korku ve dehşetle fal taşı gibi açılmıştı. Onu zincirlerini şingirdatarak odanın öte kıyısına çektiler ve sıkıca tutup bakmaya zorladılar.

“Görünen o ki sadece kılıcı kaybetmekle kalmamışsın, onun yanında bir insana karşı bir şeyler de hissetmişsin, hem de ırkımızın tüm kurallarına rağmen” dedi Rexius. “Senin cezan Samantha, senin için en biricik olanın azap çekişini izlemek olacak. Senin için en biricik olanın kendin olmadığını anlayabiliyorum. O kişi bu oğlan; şu zavallı, ufak insan evladı. Bu çocuğa fena azap çektireceğiz.”

Samantha'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Bu onun öngöremediği ve gerçekleşmesine izin veremeyeceği bir şeydi, ne pahasına olursa olsun.

Sam'e eşlik edenlerin tarafına doğru zıplayarak birden ha-

rekete geçti. Bir tanesine ulaşır göğsüne bir tekme savurmayı başardı. Vampir arkaya doğru uçtu.

Fakat diğerine saldırmasına fırsat kalmadan bir sürü vampir üstüne çullanmış, onu kavrayıp olduğu yere mihlamışlardı. Tüm gücüyle savaşırsa da sayıları çok fazlaydı ve tüm o vampirlerin gücüyle tek başına mücadele edemezdi.

Çaresiz bir şekilde Sam'i tutup odanın ortasına doğru sürükleyişlerini izledi. Onu noktanın üstüne yerleştirdiler, tam olarak iorik asit muamelesine maruz kalacaklar için ayrılmış noktaya. Bir vampir üstünde bu ceza tarif edilmez şekilde acı vericiydi. Yaşam boyu geçmeyen izler bırakıyordu.

Ne var ki bir insanın üstünde hem acı ölçülemeyecek kadar büyük oluyor hem de ceza kesin ve korkunç bir ölümle son buluyordu. Sam'i infaza doğru sürüklemekteydiler. Onu da izlemesi için zorluyorlardı.

Sam noktanın üstüne zincirlenirken Rexus'un sırtması tüm yüzüne yayıldı. Rexus'un kafa sallamasıyla refakatçilerden biri ağzındaki bandı çıkardı.

Sam gözleri korku dolu bir halde dönüp hemen Samantha'ya baktı.

“Samantha!” diye bağırdı. “Lütfen! Beni kurtar!”

Samantha kendini tutamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Yapabileceği hiç ama hiçbir şey yoktu.

Altı tane vampir, merdivenin üstünde kaynayan ve fokurdayan demir kazanı ileri sürdüler. Doğru pozisyona, tam Sam'in kafasının üstüne getirdiler.

Sam yukarı baktı. Gördüğü son şey, fokurdayan sıvının kazanı terk edip tam yüzüne doğru yol alışıydı.

Dördüncü Bölüm

Caitlin koşmaktaydı. Koştukça bileğine kadar gelen çiçeklerden oluşan alanın içinden bir patika çiziyordu. Kan kırmızısı güneş, büyük bir top misali ufukta asılıydı.

Ufukta arkası güneşe dönük olan kişi babasıydı ya da en azından onun karaltısı. Hatları seçilmiyordu fakat Caitlin bunun olduğunu biliyordu.

Caitlin nihayet onu göreceği, kucaklayacağı için yana tutuşa koşarken güneş çabucak battı, pek çabucak. Her şey çok hızlı olmuştu ve birkaç saniye içerisinde güneş tamamen batmıştı.

Kendini arazide, gecenin ortasında koşar halde buluverdi. Babası hâlâ orada bekliyordu. Caitlin onun kendisinin daha çabuk koşmasını istediğini, ona sarılmayı arzuladığını hissetti. Ne var ki bacakları ancak bu kadarına yetiyor ve ne kadar denerse denesin, babası gittikçe uzaklaşıyormuş gibi duruyordu.

Koşarken birden ay ufukta yükseldi; koskocaman, tüm gökyüzünü dolduran, kan-kırmızı bir ay. Caitlin onun üstündeki tüm ayrıntıları, tepeleri ve kraterleri görebiliyordu. Gün gibi berraktı. Babası aya arkasını dönmüş bir karaltı olarak duruyor ve o daha hızlı koşmak istedikçe sanki aya doğru koşuyormuş gibi görünüyordu.

Çabaları hiçbir işe yaramıyordu. Birden bacakları ve ayakları hareket edemez hale geldi. Aşağı baktığında çiçeklerin bilekleriyle bacaklarına dolaşıp sarmaşıklara dönüştüğünü gör-

dü. O kadar kalın ve güçlüydüler ki kısa bir süre sonra artık hareket edemiyordu.

Kocaman bir yılanın ona doğru sürünmesini izledi. Mücadele edip kaçmaya çalıştı fakat çaresizdi. Tek yapabildiği onun yaklaşmasını izlemektir. Yılan yaklaşırken havaya sıçradı, tam onun boğazına doğru. Caitlin dönüp çığlık attı ve onun uzun dişlerinin boğazını deldiğini hissetti. Acısı korkunçtu.

Caitlin irkilerek uyandı, yatakta doğrulup nefes almaya çalıştı. Elini boğazına uzatıp kabuk bağlayan yaralara dokundu. Bir anlığına rüyasını gerçeğe karıştırıp odanın içinde yılan var mı diye bakındı. Yılan falan yoktu.

Boğazını ovdu. Yara hâlâ acıtıyordu fakat rüyada olduğu kadar değil. Derin derin nefes aldı.

Kalbi güm güm atarken Caitlin soğuk terler döküyordu. Yüzünü ve şakaklarını silerken soğuk ve ıslak saçının yapış yapış olduğunu hissedebiliyordu. Acaba en son banyo yapılı, saçını yıkayalı ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyordu. Ne zamandır burada uzanmaktaydı? Ve acaba, tam olarak, neredeydi?

Caitlin odaya bakındı. En son hatırladığının aynısıydı. O da bir rüya mıydı, yoksa öncesinde bir yerlerde uyanık mıydı? Tamamı taş olan odanın; içinden devasa dolunaydan gelen ışığın sızdığı tek bir uzun, kemerli penceresi vardı.

Anımsamaya çalışarak yatağının kenarına oturdu ve alnını ovuşturdu. Bunu yaptığı sırada karnına korkunç bir sancı saplandı. Elini uzattığında bir yaranın kabuğuna dokundu. Bunun nereden geldiğini hatırlamaya çalıştı. Biri ona saldır- miş miydi?

Caitlin düşünmeye başladı ve yavaşça ama net bir şekilde ayrıntılar geri gelmeye başladı. Boston. Hürriyet Yolu. Kralın Mabedi. Kılıç. Ardından... saldırıya uğrayışı. Ardından...

Caleb. O sırada oradaydı, ona bakıyordu. Dünyası karar-maktayken ondan ricada bulunmuştu. *Beni dönüştür*, diye yalvarmıştı...

Caitlin ellerini kaldırıp boğazının yanındaki iki yara izine dokunduğunda onun bu lafı dinlediğini anladı.

Bu her şeyi açıklıyordu. Caitlin durumu fark ederek ayağa kalktı. Dönüştürülmüştü. Sonra da bir yere götürülmüştü; muhtemelen iyileşmesi için, muhtemelen Caleb'in gözetiminde. Kollarını ve bacaklarını test etti, boynunu çevirdi, bedenine baktı...

Farklı hissediyordu, orası kesin. Artık kendisi değildi. İçinde uçsuz bucaksız bir kuvvetin, bir koşma, depara kalk- ma, duvarları yıkıp geçme, havaya sıçrama arzusunun kol gezdiğini hissetti. Başka bir şey daha hissediyordu: Sırtın- da, kürek kemiğinin hemen altında iki küçük çukuru. Belli belirsizlerdi ama orada olduklarını biliyordu işte. Kanatlar. Biliyor ve hissediyordu ki eğer uçmak isterse onun için açılacaklardı.

Caitlin yeni gücünün sarhoşluğuna kapılmıştı. Onu he- men denemek istiyordu. Kafese kapatılmış gibi hissediyordu- ne zamandır burada olduğu konusunda hiçbir fikri yok- tu- ve bu yeni hayatın neye benzediğini görmek istiyordu. Yeni olan bir şey daha hissetmekteydi: Bir pervasızlık hissi. Ölmeyecek bir his. Aptalca hatalar yapabileceği, çıkmaya- cak sonsuz canı olduğu

hissi. İşleri sonuna kadar götürmek istiyordu.

Caitlin döndü ve pencereden dışarı, gökyüzüne baktı. Pencere geniş kemerli, camsız ve dışarıdan geleceklere açık- tı; eski, Orta Çağ'dan kalma bir manastırda görebileceğiniz cinsten.

Geçmişte, eski insan Caitlin olsa, yapmak üzere olduğu şeyi bir tartar, tereddüt eder, ikinci bir kez düşünürdü. Fakat yeniden- doğmuş Caitlin hiç tereddüt etmedi. Bu aklına gel- dikten bir saniye sonra koşmaya başladı.

Birkaç küçük adımdan sonra Caitlin pencere pervazın- dan atladı ve açık havaya çıktı.

İçinde bir yer, bir içgüdü, bir kez havaya sıçradığında kanatlarının açılacağını söylemişti. Eğer yanılıyorsa, zemine doğru onlarca metre yüksekten ciddi bir çakılma yaşayacağı anlamına geliyordu. Fakat yeniden- doğmuş Caitlin, hiç de yanılabilirmiş gibi hissetmedi.

Haklıydı. Caitlin camdan dışarı geceye doğru uçarken kanatları kürek kemiklerinin altından açıldı; uçmanın, havada süzülmenin coşkun heyecanını hissetti. Kanatlarının bu ka- dar geniş ve uzun olduğunu görmekten; yüzünü, saçını ve vücudunu yalayan temiz gece havasını hissetmekten dolayı içi kıpır kıpırdı. Vakit geceydi; fakat ay o kadar büyüktü ki geceyi sanki gündüz vaktiymişçesine aydınlatıyordu.

Caitlin aşağı baktı ve bir kuş bakışı görüntüyle karşılaştı. Suyu hissetmiş ve bunda haklı çıkmıştı. Bir adanın üstün- deydi. Her yöne doğru etrafını saran, çok geniş, suları ay ışığında parlayan güzel bir nehir akıyordu. Görmüş olduğu en güzel nehirdi. Ve işte

orada, ortasında, üstünde uyumuş olduğu ufak ada duruyordu. Birkaç dönümden daha büyük olmayan bu küçük adanın bir ucu; yarısı yıkılmış, eski püs- kü bir İskoç kalesi tarafından işgal edilmekteydi. Adanın geri kalanı tamamen kalın ağaçlı bir ormanla kaplıydı.

Caitlin rüzgâr akımlarına karşı bir aşağı bir yukarı döne- nerek, dalarak ve çıkararak uçarken tekrardan adanın etrafını dolaştı. Kale devasa ve muhteşemdi. Bir kısmı yıkık dökük- tü fakat dışarıdan bakılınca görünmeyen iç tarafta kalan di- ğer kısma hiçbir şey olmamıştı. İç ve dış avluları, siperleri, kuleleri, dönen merdivenleri ve dönümlerce bahçeleri vardı. Küçük bir orduyu tutmaya yetecek kadardı.

Aşağı doğru ani bir dalış yaparken kalenin içinin fenerler- le aydınlatılmış olduğunu gördü. Ayrıca içeride dönüp dola- şan insanlar vardı. Yoksa vampir miydi bunlar? Duyuları ona öyle olduğunu, yani kendi türünden olduklarını söylüyor- du. Konuşuyor, çeşitli etkileşimlerde bulunuyorlardı. Bazı- ları talim yapıyor, eskrim ve çeşitli oyunlar oynuyordu. Ada, faaliyetle dolup taşmaktaydı. Bu insanlar da neyin nesiydi? O neden buradaydı? Onu içeri mi kapatmışlardı?

Caitlin daire çizmeyi bitirdiğinde camından dışarı atladı- ğı odayı gördü. Büyük bir duvarın üstündeki geniş, açıklıkta bir terasa açılan en yüksek kulenin en tepesinde kalıyordu. Terasın üstünde yalnız, tek başına duran bir vampir vardı. O vampirin kim olduğunu bilmek için Caitlin'in daha yakına uçmasına gerek yoktu. Tüm kalbiyle ve ruhuyla bunu bili- yordu zaten. Onun kanı

şimdi damarlarında akıyor ve o da onu tüm kalbiyle seviyordu. Onu dönüştürmüştü ve Caitlin onu aşktan da öte bir duyguyla seviyordu artık. Bu kadar mesafeden bile biliyordu ki odanın dışında tek başına duran kişi Caleb'di.

Onu görmesiyle içinde bir şeyler aktı. Buradaydı. Gerçekten de buradaydı. Tam onun odasının dışında duruyor, bekliyordu. Tüm bu zaman boyunca onun iyileşmesi için beklemiş olmalıydı.

Ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilirdi ki? Asla onun yanından ayrılmamıştı demek; şimdiye kadar olmuş olan, hâlâ olmakta olan onca şeye rağmen. Onu dilinin anlatmaya yeteceğinden daha çok seviyordu. Artık sonsuza kadar beraber olacaklardı.

Orada durmuş, duvarın üstünden sarkıp nehre bakıyor; hem endişeli hem de üzgün görünüyordu.

Caitlin doğruca ona doğru dalışa geçti; onu şaşırtmak, yeni yetenekleriyle etkilemek istiyordu.

Caleb başını kaldırdı, sarsıldı ve yüzü neşeye ışıldadı.

Ne var ki tam Caitlin inişe geçtiğinde bir şeylerin çok ters gittiğini hissetti. Dengesini ve koordinasyonunu kaybettiğini fark etti. Sanki çok hızlı iniyormuş ve zamanında bunu düzeltemeyecekmiş gibiydi. Tam balkon duvarının üstünden geçerken dizini çarptı ve yere yuvarlanarak iniş yaptı.

“Caitlin!” diye bağırdı Caleb ona doğru koşarken.

Caitlin sert taşın üstünde yatıyor, bacağından yukarı yükselen yeni bir acı hissediyordu. Bir şeyi yoktu. Eğer sadece bir insandan ibaret eski Caitlin olsaydı, birkaç kemiğini kır-

mış olurdu. Fakat bu yeni haliyle, muhtemelen birkaç daki- ka içerisinde kendine gelip, hızla iyileşeceğini biliyordu.

Fakat utanmıştı. Caleb'i şaşırtmak ve etkilemek istemişti. Oysa şimdi bir aptal gibi gözüküyordu.

“Caitlin?” diye sordu tekrardan. Caleb, yanına çöküp eli- ni omzuna koydu. “İyi misin?”

Budalaca gülümseyerek ona baktı.

“Seni ne etkiledim ama” dedi aptal gibi hissederek.

Caleb elini bacağına yan tarafında dolaştırarak hasarı kontrol etti.

“Artık insan değilim” diye çıkıştı. “Benim için endişelen- men gerekmez.”

Der demez, söylediklerinden ve ses tonundan dolayı piş- man oldu. Sözleri ağzından bir suçlama gibi çıkmıştı, sanki dönüştürülmüş olmaktan dolayı pişmanmış gibi. Ayrıca bu kadar sert bir ton tutturmak da istememişti. Aksine onun dokunuşunu, hâlâ ona karşı koruyucu olması gerçeğini sevi- yordu. Ona teşekkür etmek ve tüm bunları söylemek ister- ken, her zaman olduğu gibi, işi berbat etmiş ve tam olarak yanlış zamanda yanlış şeyi söylemişti.

Yeni Caitlin için nasıl kötü bir ilk izlenimdi bu böyle! Hâlâ çenesini kapalı tutamıyordu. Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyordu, ölümsüz olsan bile.

Oturma pozisyonuna geçmesinin ardından tam elini onun omzuna koyup özür dileyecekti ki birden bir vızıltı duyuldu ve Caitlin yüzünde bir kıl topu hissetti. Geri yattı- ğında bunun ne

olduğunu anladı.

Gül. Küçük kurt yavrusu Gül Caitlin'in kollarına atılmış- tı. Heyecanla hırlıyor ve Caitlin'in tüm yüzünü yalıyordu. Caitlin kahkahalara boğuldu. Gül'e sıkı sıkı sarıldı, ardın- dan havaya doğru kaldırıp ona baktı.

Halen yavru olsa da, Gül daha şimdiden büyümüşü ve Caitlin'in hatırladığından daha kocamandı. Caitlin, Kralın Mabedi'nde Samantha tarafından vurulduktan sonra yerde kanlar içinde yatarken onu son gördüğü zamanı hatırladı. O zaman Gül'ün öldüğünden şüphe etmemişti.

"Atlattı" dedi Caleb, her zamanki gibi onun aklını okuya- rak. "Çetin ceviz. Tıpkı annesi gibi" dedi bir gülümsemeye.

Caleb tüm bu zaman boyunca ikisine de bakıyor olmalıydı.

"Ne zamandır baygın durumdayım?" diye sordu Caitlin.

"Bir hafta" dedi Caleb.

Bir hafta ha, diye düşündü Caitlin. *Vay canına!*

Sanki yıllardır baygınmış gibi hissediyordu. Sanki ölüp de hayata geri dönmüş gibiydi, yeni bir form altında. Terte- miz, sanki hayata sil baştan başlıyormuş gibi hissediyordu.

Fakat başından geçen tüm olayları hatırlamaya başladıkça bu bir haftanın doldurulamayacak olduğunun farkına vardı. Kılıcı çaldırmışlardı. Kardeşi Sam de kaçırılmıştı. Koca bir hafta geçmişti. Caleb neden onların ardından gitmemişti ki? Her dakikanın değeri vardı.

Caleb ayağa kalktı, Caitlin onu takip etti. Karşısında durarak gözlerine baktı. Kalbi güm güm atmaya başladı. Ne yapacağını

bilemiyordu. Artık ikisi de vampir olduğu- na göre doğru protokol, usul neydi? Artık o, onu dönüş- türen kişi olduğuna göre birlikteler miydi yani? Hâlâ onu eskisi kadar seviyor muydu? Artık sonsuza kadar birlikte olurlar mıydı?

Sanki şimdiye değin hiç olmadığı kadar mesele varmışça- sına kendini daha tedirgin hissediyordu.

Uzandı ve bir elini hafifçe onun yanağına koydu.

Caleb ona doğru bakarken gözleri ay ışığında parlıyordu.

“Teşekkür ederim” dedi yumuşak bir şekilde.

Aslında, *seni seviyorum*, demek istemişti; fakat çıkmamış- tı ağzından. *Sonsuza kadar benimle olacak mısın? Beni hâlâ seviyor musun?* Diye sormak istemişti.

Gelgelelim her şeye rağmen, tüm yeni gücüne rağmen, bunu söyleyecek cesareti bulamamıştı. En azından şöyle diyebilirdi: *Beni kurtardığın için teşekkürler ya da Bana göz kulak olduğun için teşekkürler ya da Burada olduğun için te- şekkürler*. Burada olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiği- ni, ne kadar çok şeyi feda ettiğini biliyordu. Fakat ağzından çıkarmayı başarabildiği tek şey, *teşekkür ederim*, olmuştu.

Caleb hafifçe gülümsedi ve tek eliyle uzanarak yüzünde du- ran saçı kulağının arkasına itti. Ardından elinin arkasını son de- rece düzgün bir şekilde tüm yüzünde dolaştırarak onu süzdü.

Caitlin onun ne düşünmekte olduğunu merak ediyordu. Acaba ona karşı sonsuz aşkını mı ilan edecekti? Onu öpecek miydi?

Öyle olacağını hissediyordu. Yeni hayatlarının neye ben- zeyeceği ve eğer ilişkileri yürümezse ne olacağı konusunda

birden heyecana kapılıverdi. Bu nedenle anı yaşamak yerine üstüne gidip işi berbat etmeli, tek istediği şey onu kapalı tutmakken koca çenesini açmalıydı.

“Kılıca ne oldu?” diye sordu.

Caleb’in yüz ifadesi tamamen değişti. Aşk ve tutku beliren bir ifadeden sıkıntılı bir endişe ifadesine dönüştü. Caitlin bunun hemencecik oluşuna tanık oldu, tıpkı yaz sema-sından geçen kara bir bulut gibi.

Caleb arkasını döndü ve taş duvarların köşesine doğru birkaç adım atıp sırtı ona dönük halde nehre baktı.

Ne kadar aptalsın, diye düşündü Caitlin kendi kendine. Neden bir şey demek zorundaydın ki? Neden sadece onun seni öpmesine izin veremiyorsun?

Kılıcı umursuyordu umursamasına; ama bir çift olarak Caleb ile kendini umursadığı kadar değil. Gelgelelim anı berbat etmişti işte.

“Korkarım kılıç gitti” dedi Caleb hafifçe, sırtı ona dönük dışarı bakarken. “Bizden çalındı. Önce Samantha, ardından da Kyle tarafından. Bizi oyuna getirdiler. Onların orada olacağını beklemiyordum. Beklemeliydim.”

Caitlin ona doğru yürüdü, yanına gelince durup, bir elini hafifçe omzuna koydu. Ortamın havasını değiştirebileceğini umuyordu.

“Halkın iyi mi?” diye sordu.

Caleb dönüp ona baktı, her zamankinden daha sıkıntılı gözüktüyordu.

“Hayır” dedi doğrudan. “Meclisim büyük tehlike altında. Benim uzakta olduğum her dakika da tehlike büyüyor.”

Caitlin bir süre düşündü.

“O zaman neden onların yanına gitmedin?” diye sordu. Gelgelelim, o daha ağzını açmadan cevabı biliyordu zaten.

“Seni bırakamazdım” dedi. “Senin iyi olduğunu görmek zorundaydım.”

Hepsi bu mu yani? diye düşündü Caitlin. Sadece onun iyi olduğunu mu görmek istiyordu? Ve o iyi olur olmaz, gidecek miydi yanından?

Bir taraftan, Caitlin onun neler feda ettiğini bilerek onun için bir sevgi besliyordu. Fakat diğer taraftan da acaba sadece onun fiziksel sıhhati için mi endişeleniyor diye merak ediyordu. Bir çift olarak ikisi için endişelenmiyor muydu?

“Yani...” diye başladı Caitlin söze, “artık iyi olduğumu bildiğine göre... gidecek misin?”

Sözler ağzından çok sert çıkmıştı. Onun nesi vardı böyle? Neden daha önce olduğu gibi nazik ve ince olamıyordu? Kesinlikle bunu kastetmemişti. Yanlışlıkla çıkıvermişti işte. Aslında şöyle demek istemişti; *Lütfen, beni asla terk etme.*

“Caitlin” diye girdi söze hafifçe. “Anlamamı istiyorum. Ailem, halkım, meclisim, hepsi büyük tehlike altında. Kılıç dışarıda ve yanlış ellerde. Onları geri almalıyım. Onları kurtarmalıyım. Aslına bakarsan bir hafta önce gitmeliydim... ve artık iyileştiğini de görüyorum... seni terk etmek *istiyorum* diye bir şey yok. Sadece şu var ki ailemi kurtarmak zorundayım”

dedi yumuşak bir sesle.

“Seninle gelebilirim” diye yanıtladı Caitlin umutlu bir şekilde. “Yardım edebilirim.”

“Tamamen iyileşmedin” dedi. “O çarparak inişin kaza değildi. Herhangi bir vampirin tam gücüne ulaşması zaman alır. Senin durumunda ise bir de kılıçtan aldığın korkunç bir hasar var. Bunun iyileşmesi günler, belki haftalar alabilir. Eğer gelersen kendine zarar verebilirsin. Savaş sahası şu an bulunabileceğin bir yer değil. Seni burada eğitecekler. Seni bu yüzden buraya getirdim.”

Caleb dönüp balkonun öte yanına geçerken ona yolu gösterdi ve birlikte avluya baktılar.

İşte orada, epey aşağıda, fener ışıklarının altında birbirleriyle boks yapan, güreşen ve mızrak dövüşü yapan bir dolu vampir vardı.

“Bu küçük ada en iyi meclislerden birine ev sahipliği yapıyor” dedi Caleb. “Seni içlerine almayı kabul ettiler. Sana öğretecekler. Seni eğitecekler. Seni daha güçlü hale getirecekler. Sonrasında, güçlerin tamamen geliştiği, tamamen iyileştiğin zaman seni yanımda savaşırken görmekten onur duyarım. Ne var ki o zamana kadar buna izin veremem. İçine girmek üzere olduğum savaş epey tehlikeli olacak, bir vampir için bile.”

Caitlin’in kaşları çatıldı. Onun böyle bir şey söyleyeceğinden korkmuştu zaten.

“Ama ya geri dönmezsen?” diye sordu.

“Eğer hayatta kalırsam senin için geri döneceğim. Söz ve-

riyorum.”

“İyi de ya hayatta kalmazsan?” diye sordu Caitlin, kelime-leri korka korka ağzından çıkararak.

Caleb dönüp ufka baktı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini bulutlara çevirdi ve tek bir kelime etmedi.

İşte Caitlin’in şansı tam buradaydı. Derhâl konuyu de-ğiştirmek istiyordu. O gitmeye kararlıydı, bunu görebiliyordu; onu durduracak bir şey de yoktu. Ayrıca açıktı ki onu yanında götüremeyecekti. Bir teslimiyet dalgası hissetti ve onun haklı olduğunu anladı: Savaşmak için hazır değildi. İyileşmesi gerekiyordu.

Onu durdurmaya çalışmakla daha fazla zaman harcamak istemedi. Daha fazla vampirler, savaşlar ya da kılıçlar hakkında konuşmak da istemiyordu. Geriye kalan bu kıymetli zamanı ikisi hakkında konuşarak kullanmak istiyordu. Caitlin ve Caleb. Bir çift olarak ikisi. Gelecekleri. Birbirlerine duydukları aşk. Birbir-lerine olan bağlılıkları. Tam olarak nerede durmaktaydı bunlar?

Daha da önemlisi, birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, onunla ilk tanıştığından beri, onun hep elinin altında olduğunu düşünmüştü. Bir an olsun duraksayıp, gözle-ri- nin içine bakıp gerçekten onun için ne kadar derin şeyler hissettiğini söylememişti. Artık bir kadındı ve artık dik du-ru- p olgun davranma, bir kadın gibi hareket etme zamanının geldiğini hissediyordu. Onun için gerçekten neler hissettiği- ni söylemeliydi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Belki o, onu ne kadar

sevdiğini seziyor olabilirdi fakat o hiç bu kelimeleri ağzından çıkarmamıştı. *Caleb, seni seviyorum. Seni ilk gördü- ğüm andan beri seviyorum. Seni hep seveceğim.*

Caleb yavaşça ona doğru döndü.

Caitlin, nihayet, ona düşündüklerini söylemek için ha- zırdı. Fakat tam buna kalkıştığında kelimeler boğazında dü- ğümlendi.

Aynı sırada Caleb ona endişeli bir bakış attı ve konuşmak için ağzını açtı.

“Caitlin, sana söylemem gereken bir şey var...” diye baş- ladı söze.

Ne var ki cümlesini bitirme şansı olmadı.

Birden bir kapı açılma sesi geldi ve Caitlin artık ikisinin yalnız olmadığını anladı.

İkisi birden sesin geldiği yere dönüp gelenin kim olduğu- na baktılar.

Bir şahıstı bu, bir vampirdi. Güzel, gözlerin pasını silen bir yaratıktı; Caitlin'den daha uzun, ince ve yapılıydı; saçları uzun ve dalgalı; gözleri açık yeşildi.

Caitlin onun kim olduğunun farkına varınca kalbi yerin- den çıkacak gibi oldu.

Hayır. Bu olamazdı.

Bu oydu. Sera. Caleb'in eski karısı.

Caitlin onunla Cloisters'da bir kez, kısa bir süreliğine kar- şılaştı. Fakat onu hiç unutmamıştı.

Sera, binlerce yıldır bu gezegen üzerinde duran bir yara- tığın zarafetiyle ve kendinden emin bir şekilde onlara doğru yürüdü.

Gözlerini Caitlin'den hiç ayırmayıp yavaşlamadan Caleb'in yanına yürüdü.

Suluk ve güzel olan elini yavaşça Caleb'in omzuna sardı. Caitlin'e doğru bariz küçümseyici bir bakış attı.

“Caleb?” dedi yumuşak bir şekilde, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. “Ona bizden bahsetmedin mi?”

Bu kadarcık söz bile Caitlin'in kalbine sanki bıçak saplamışlar gibi hissetmesine yetti.

Beşinci Bölüm

Kazan, Sam'in yüzüne doğru döndüğünde Samantha olanları korkuyla izlemekteydi. Tüm gücüyle mücadele etse de onu tutanların elinden kurtulmak adına yapabileceği bir şey yoktu. Çaresizdi. Sadece orada durmak ve onun sonunda sevdiği kişiyi yok etmesini izlemek zorundaydı.

Sıvı, Sam'in üstüne doğru akarken Samantha iorik asidin yakmasına sıklıkla eşlik eden o korkunç çığlıkları duymak için kendini hazırlamıştı.

Ne var ki Sam asit şelalesine maruz kalırken tuhaf bir şekilde tek bir ses bile çıkarmıyordu.

Acaba onu bu kadar çabuk öldürmüştü de bağırma bile şansız olmamış mıydı? Sıvının dökülmesi bittiğinde Sam tekrardan görünür hale geldi.

Samantha gerçekten afalladı, odadaki diğer vampirler gibi.

O iyiydi. Gözlerini kırpıp etrafa baktı, acı çekmiyordu. Biraz meydan okur bir görüntüsü bile var denilebilirdi.

Bu şey, akıl alacak gibi değildi. Samantha daha önce hiç böylesini görmemişti; sıvıya karşı bağışık olan, insan ya da vampir, herhangi birini görmemişti. Yani, tek bir kişi dışında. Şimdi hatırlıyordu. Caitlin, onun kız kardeşi. O da sıvıya bağışık çıkmıştı. Bunun anlamı ne olabilirdi? Acaba genetik bağları olduğu için miydi? Onun saatinin altındaki yazıyı düşündü tekrardan. *Gül ve Diken*. Acaba hanedan ikisi arasında ayrılıyor

muydu? Caitlin acaba “seçilmiş kişi” olmayabilir miydi?

O kişi, acaba *Sam* miydi?

Caitlin, Sam'den birkaç yaş daha büyüktü ve belki de yaşının gelmesi, belirtilerini ondan daha erken göstermişti. Belki birkaç yıl daha beklemiş olsalardı Sam de bir meleze dönüşme belirtileri gösterecekti.

Nedeni olursa olsun, o açıkça bağışıktı işte; ki bu da onu çok ama çok güçlü kılıyor, aynı zamanda da meclisine karşı büyük bir tehlike haline getiriyordu.

Samantha etrafa bakındı, yüzlerce vampirin olduğu oda- da çıt çıkmıyordu. Hepsi hayretler içinde bakakalmışlardı.

Sam sinirli gözüküyordu. Zincirlerini sürükleye sürükleye yüzündeki sıvıyı temizledi. Zincirlerini çekiştiriyse de onlardan kurtulamadı.

“Biri beni bu lanet olası şeyden kurtarabilir mi?” diye bağırdı.

Sonra olanlar oldu. Birden kapı bam diye açıldı.

Samantha kafasını çevirdiğinde devasa çifte kapıların yere indiğini gördü.

Buna inanamıyordu. İşte tam orada, yanında Sergei ile birlikte yüzü bozuk Kyle dikiliyor ve arkasında da yüzlerce yarıdakısı vampir duruyordu.

Hepsi bundan ibaret de değildi. O Kyle'ın elindeydi, yüksekte duruyordu; yani kılıç.

Kyle korkunç bir çılgınlıkla dosdoğru odanın içine cılgınca daldı. Kudurmuş takipçileri de kopardıkları yaygıncıyla birlikte

hemen peşinden geliyordu. Kargaşa odayı ele geçirdi.

Kyle ve adamları gördükleri her varlığa hunharca saldırır- ken vampirlere karşı vampirler savaşıyordu. Ne var ki Kara Metcezir Meclisi binlerce yıldır savaşın içinde olmuştu ve öyle kolay pes edecek değildi. Rexius'un vampirleri de aynı kararlılıkla cevap verdiler.

Düpedüz bir savaştı bu; dişe diş, vampire karşı vampir. Hiçbir taraf bir adım geri atmıyordu.

Gelgelelim Kyle kendi başına inanılmaz işler çıkarıyordu. Kılıcı iki eliyle yüksekte tutuyor ve her iki yöne doğru sallıyordu. Gittiği her yerdeki vampirler düşüyordu. Kolları, bacakları, kafaları ayrı taraflara... Kyle tek kişilik bir orduydü. Binlerce kişilik vampir kalabalığının arasından her birini öldürerek kendine bir yol çiziyordu.

Samantha dumura uğramıştı. Binlerce yıllık hayatı boyunca bir vampirin nihai olarak fiilen öldürüldüğünü, katledildiğini hiç görmemişti. Bir vampiri narin bir varlık olarak gözünde canlandırmamıştı hiç. Kılıç dehşet saçıyordu, çok ama çok ölümcüldü.

Samantha daha fazla beklemedi. Bir vampir çığlık atarak kanlı, uzun dişleri tam onun yüzünü hedef almış şekilde yüklenirken hemen eğildi ve onun üstünden uçmasına izin verdi, ardından koşmaya başladı.

Odanın karşısına doğru harekete geçti, doğruca Sam'in yanına.

Tam zamanında yetişmişti. Zira serseri vampirin teki de

onunla aynı fikirdeydi ve doğruca bu zincirli, donakalmış oğlanın yanına gidiyordu. Vampir, dişleri uzanmış halde Sam'in boğazına doğru atladı. Sam, aslanlarla dolu bir odanın ortasına zincirlenmiş koyun gibiydi.

Samantha tam zamanında uzandı. Sıçradı, havada o vampirle çarpıştı ve onu yere serdi. Kalkmasına fırsat vermeden öyle bir tokat attı ki vampir bayıldı.

Ayaklarının üstüne dikilip Sam'in zincirlerini kopardı. Samantha onu kurtarıırken Sam inanamaz gözlerle sanki fantastik bir kâbusun gerçeğe dönüşmesini izliyormuşçasına etrafa bakınıyordu.

“Samantha! Neler oluyor burada?”

“Şimdi sırası değil” dedi Samantha, onun zincirlerini koparıp kolundan tutarak çekiştirmek suretiyle kargaşadan çıkarırken. Çıkışa doğru ilerliyordu.

Onlar koşmaktayken başka bir serseri vampir, uzamış dişleriyle onlara doğru atıldı.

Samantha, Sam'i kavrayıp yere itti, kendisi de eğildi; vampir başlarının üstünden uçup gitti.

Çabucak ayağa kalktı ve Sam'i de yanına çekti, ikisi birlikte odanın içinde koşturdular. İlerledikleri tüm süre boyunca eğiliyor ve zikzaklar çiziyorlardı. Samantha biliyordu ki eğer kapıya varırlarsa arka koridorda onları sokağa çıkarabilecek bir merdiven vardı. Bir kez dışarı çıktılar mı, onları buradan uzağa, çok uzağa götürmeyi başarabilirdi.

O kargaşa içinde kimse koştuklarını fark etmedi. Nere-

kapıya gelmişlerdi, birkaç adım uzaktaydılar.

Tam başarmak üzerelerdi ki Samantha sırtında bir baskı hissetti ve yuvarlanıp yere kapaklandı. Arkasından üstüne atlanmıştı.

Döndü ve bu kişinin kim olduğuna baktı. Sergei'ydi; Kyle'ın şu ufak, beş para etmez Rus ortağı, kılıcı onun elle- rinden çalmış olan kişi.

Sergei ona doğru şeytanca, zalim bir şekilde sırtıttığında Samantha ondan daha önce hiç etmediği kadar nefret etti.

Sam korkup sinmemişti. Zincirler hâlâ üzerindey- ken Sergei'nin sırtına zıpladı, zincirlerini kullanıp onları Sergei'nin boğazına doladı. Bu çocuk güçlüydü. Gerçekten de Sergei'nin Samantha'yı tutan elini gevşetmesini sağlaya- cak kadar sıkı zincirleri ve o da bu fırsatı Sergei'nin altından sıvışmak için kullandı.

Ne var ki Sam ne olursa olsun bir vampirle boy ölçüşe- mezdi. Sergei hırlayarak ayağa kalktı ve Sam'i sırtından tu- tup bir oyuncak bebekmiş gibi fırlattı. Sam on adım uzakta- ki duvara çarparak yere indi.

Samantha ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken bir düzine vampir üstüne atladı. Sam'in de etrafının çevrildiğini gördü. Tuzağa düşmüşlerdi.

Son gördüğü şey, arkaya gerildikten sonra yüzüne bir yumruk atan Sergei'nin zalim sırtmasıydı.

*

Kyle, Kara Metcezir Meclisi'nin büyük odasını kılıcı vahşice sallayarak, vampirleri birbiri ardına öldürerek yararlen kendini hiç olmadığı kadar hayat dolu hissediyordu. Kan her tarafa sıçrıyor, üstünü kaplıyor ve o kılıcını gittikçe daha şiddetli sallarken elleri kanla yıkanıyor. İntikam buydu işte. Binlerce yıllık sadık hizmetlerinin sonucunda reva görüldüğü muamelenin intikamı. Buna nasıl cüret ederlerdi! İşte şimdi intikam kelimesinin anlamını bileceklerdi. Hepsi, her biri ondan özür dileyecek; önünde yere kadar eğilecek ve tamamen hata yaptıklarını kabul edeceklerdi.

Her şey kusursuz gidiyordu. Brooklyn Köprüsü'ne yaptıkları ufak ziyaretten sonra sadık kitesini Belediye Konağı'nın kapılarına getirmiş ve birlikte önlerine çıkma cüreti gösteren birkaç vampiri temizlemişlerdi. Ardından gizli geçitten Belediye Konağı'nın en dibine, meclisinin yuvasına doğru aşağı inmişlerdi. Ordusu odaya doğru ilerlerken hiçbir vampir önlerine çıkma cüreti gösterememişti. Pek çok başka vampir, Kyle'ı ve özellikle de kılıcı gördükten sonra onun yanına katılmıştı. Eski meclisinin bu kadar büyük kısmının hâlâ ona bu denli sadık olduğunu görmekten mutlu olmuştu. Hakkı olan liderliği alması için günün gelip çattığının farkındaydı.

Rexius zayıf bir liderdi. Eğer güçlü olmuş olsaydı, kılıcı bizzat kendisi yıllar önce bulurdu. Asla bunu yapması için başkalarını

yollamazdı. Aslında cezalandırılması gereken kişi kendisiyken hataları için başkalarını cezalandırmayı seviyor- du o. İktidardan gözüne perde inmişti. Kyle'ı sürmek, ona yakın olarak herkesi ortadan kaldırmak; yapılmış en son ve çaresiz girişimdi. Fakat geri tepmişti işte.

Kyle odayı yarıp geçerken doğruca Rexius'un tahtına doğru ilerliyordu. Rexius onun geldiğini gördü ve gözleri telaşla fal taşı gibi açıldı.

Rexius tahtından fırlayıp kavgadan uzağa doğru sıvışma- ya çalıştı. İşte sözde liderleri, savaş zamanı gerçek rengini belli ediyordu.

Ne var ki Kyle'ın başka planları vardı.

Kyle, Rexius ile yüz yüze gelmek için öteki tarafa doğru koştu. Kılıcı onun sırtına saplamak çok daha kolay olurdu ama Rexius'un bu kadar kolaylıkla düşmesine izin vermeyi reddetti. Rexius'un onları öldürenin kim olduğunu yakından görmesini istiyordu.

Yolu, Kyle'ın devasa omuzları ve alev alev parlayan kılıçla kesilen Rexius durdu.

Çenesi titriyordu. Kyle'ın suratına doğru titrek bir parmak uzattı. O an tıpkı yaşlı bir adam gibi duruyordu; zayıf, ihtiyar, dehşete kapılmış bir adam gibi. Ne kadar zavallıca.

“Kovuldun!” diye bağırdı sersemce. “Sana kovulduğunu söylemiştim!”

İşte şimdi kocaman ve insanı dehşete düşüren bir sırtıma koyuverme sırası Kyle'a gelmişti.

“Kazanamazsın!” diye ekledi Rexius. “*Kazanamayacaksın!*”

Kyle hiçbir şey olmamış gibi öne doğru bir adım attı ve gerilip tek bir düzgün vuruşla kılıcı doğrudan Rexius’un kal-bine sapladı.

“Kazandım bile” dedi Kyle.

Tüm oda, savaşmakla meşgul olsa da, dönüp çıkan sese doğru baktı. Tüm taş odayı kaplayan, acı bir feryattı bu. Rexius’un çığlıkları sanki hiç kesilmeyecekmiş gibiydi. Herkes izlerken Rexius’un bedeni gözlerin önünde çözüldü, bir duman bulutuna dönüştü ve tavana doğru havaya yükseldi.

Tüm oda durdu ve Kyle’a baktı.

Kyle, kılıcı havaya kaldırıp kükredi. Bir zafer kükreyi- şiydi bu.

Savaşın her iki tarafından canlı kalan tüm vampirler dö- nüp Kyle’a baktılar. Hepsi dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğdiler, yere kadar eğilerek selam verdiler. Kavga bitmişti.

Kyle derin bir nefes aldı. Artık onların lideri oydu.

Altıncı Bölüm

Caitlin dili tutulmuş bir şekilde Caleb ve Sera'nın yanından koşarak uzaklaştı.

Her şeyi bir kerede sindirmek, onun için çok zordu. Acaba önce görmüş olduğunu düşündüğü şeyi mi görmüştü? Bu nasıl mümkündü?

Oysa o Caleb'i çok iyi tanıdığını, artık her zamankinden daha yakın olduklarını düşünmüştü. *Birlikte* olduklarından, bir çift olduklarından ve hep öyle kalacaklarından emindi. Birlikte geçirecekleri yeni hayatlarını gözünde canlandırmış ve hiçbir şeyin onları ayıramayacağına inanmıştı.

Sonra bu oldu işte. Caleb'in hayatında başka bir kadının olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Nasıl olur da ona söylemezdi?

Elbette Caitlin Sera'yı Cloisters'a yaptıkları kısa ziyaretten hatırlıyordu fakat Caleb artık ona karşı bir şey hissetmediği, yaşadıkları şeyin yıllar öncesinde, *yüzlerce* yıl öncesinde kaldığı konusunda ısrar etmişti.

O zaman onun ne işi vardı ki burada? Hele şimdi, durup dururken? Caleb ve Caitlin'in birlikteki yaşadıkları en mahrem dakikalar sırasında Caitlin daha yeni uyanmış, bizzat onun kanıyla tamamıyla gerçek bir vampire dönüşmüşken? Nerede olduklarını nasıl biliyordu ki? Onu Caleb mi davet etmişti? Öyle olmalıydı. İyi de niye?

Caitlin'in içine acı okt. Bu durumun bir açıklaması yoktu. Her zaman kendini, özellikle de erkeklere karşı incin- meye açık kılmaktan korkmuştu; nedeni tam da buydu işte. Fakat Caleb geldiğinde ipi elden bırakmış, ona tamamen güvenmişti. şimdiye kadar birlikte olduğu hiçbir erkeğe kar- řı olmadığı kadar indirmişti yelkenleri Caleb'in karşısında. Karşılığında ise o; onu daha fazla acıtmayı, aklın almayacağı kadar acıtmayı becermişti.

Hâlâ nasıl olup da onu baştan sona bu denli yanlış de- ğerlendirdiğini, bu kadar kalın kafalı olabildiğini, bu kadar haksız çıktığını anlayamıyordu. Sanki ii parçalanıyordu. Artık o olmadan, ölümsüzlük neye benzerdi? Bu bir ceza olurdu. Ebedi bir ceza. lmek istiyor gibiydi. Hepsinden daha kötüsü ise kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

“Caitlin!” diye bağırdı Caleb arkasından, o kendisine doğru gelen ayak seslerini iştirirken. “Lütfen, açıklamama izin ver.”

Ortada açıklanacak ne olabilirdi? Aıktı ki onu buraya o davet etmişti. Aıktı ki onu hâlâ seviyordu. Ve açıktı ki Caitlin'e karşı hisleri onun hissettikleri kadar güçlü değildi.

Caleb eliyle Caitlin'i kolundan kavrayıp çekiştirerek d- np bakması için yalvardı.

Fakat o kolunu çekti. Ona temas etmesine katlanamıyord- u. Hiçbir şekilde ve bir daha asla onunla münasebete gir- mek istemiyordu

“Caitlin!” diye yakardı Caleb. “Aıklamama izin verme- yecek misin?”

Ne var ki Caitlin geri adım atmadı. Artık farklı bir kişi, farklı bir varlıktı o ve birçok açıdan böyle hissediyordu. Yeni vampir gücünün yanında, bir de yeni bir vampir duygu düzeni çıkagelmişti. Daha şimdiden şu anki duygularının insan olduğu zamankilerden daha güçlü, çok ama çok daha güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Her şeyi çok daha derinden hissediyordu. Sadece üzüntülü hissetmiyor, sanki gerçekten ölecekmiş gibi hissediyordu. Sadece ihanete uğramış gibi hissetmiyor, hakikaten sırtından bıçaklanmış gibi hissediyordu. Kendini parçalara ayırmak, içinde bü-yüyen acıyı durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

Doğruca terası geçip odasına girdi ve meşeden ahşap kapıyı çarparak kapadı.

“Caitlin, Caitlin lütfen!” dedi kapının dışındaki boğuk ses.

Caitlin dönüp kapıyı yumrukladı.

“Git buradan!” diye bağırdı. “Git ve karına dön!”

Birkaç saniyenin ardından onun gittiğini hissetti.

Artık sadece o kalmıştı. Bir de sessizlik. Caitlin küçük odasının içindeki yatağın köşesine oturdu ve ellerini başının arasına alıp ağladı. İç parçalayıcı bir şekilde hıçkırdı. Uğruna yaşamak zorunda olduğu her şey ellerinden alınmış gibi hissediyordu.

Bir mırıltı duydu ve yüzünün kenarında yumuşak bir şey hissetti, dönüp baktığında Gül’ü gördü. Gül Caitlin’in yanaklarını yalayarak gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

Bu Caitlin’in içinde bulunduğu halden çıkmasına yar-dımcı

oldu. Eğilip Gül'ün yüzünü okşadı, saçını düzeltti. Gül ufacık bedeniyle Caitlin'in kucağına atladı ve Caitlin de ona sarıldı.

“Hâlâ sen varsın, Gül” dedi. “Sen beni terk etmezsin, değil mi?”

Gül geri yaslanıp onun yüzünü yaladı.

Ancak çektiği acı çok büyüktü. Caitlin odada bir saniye daha durabilecek gibi değildi. Sanki duvarları delip geçecek- miş gibi hissediyordu.

Gözlerini büyük pencereye çevirdi, davetkâr geceye baktı ve hiç tereddüt etmeden Gül'ü yere bırakıp yataktan atladı ve iki büyük adımın ardından dışarı uçtu.

Kanatlarının açılıp onu uçuracağını biliyordu, ne var ki içinin bir tarafı böyle olmasını istiyordu, keşke öyle olmasaydı da yanılıp doğruca yere çakılıydı.

Yedinci Bölüm

Samantha zincirlenmiş bir şekilde ayakta duruyordu. Bü- yük oda boyunca sürüklenirken koluna sıkı sıkı yapış- mış bir sürü vampir tarafından kıskaçta tutuluyordu. Oda bir mezbahaya dönüşmüş gibiydi. Nereye kafasını çevirse, Kyle ve lanetli kılıcı tarafından parçalara ayrılmış eski mec- lisine bağlı binlerce vampirin cesetlerini, zeminin her yerini kaplamış kan gölünü görüyordu. Demek ki kılıç hayal etti- ğinin çok daha ötesinde bir güce sahipti.

Gelgelelim tüm bu katliama rağmen yüzlerce vampir hayatta kalmıştı. Onlar artık Kyle'ın halkıydı. Ayrıca her geçen saniyeyle birlikte açık kapılardan onlara yenileri ek- leniyordu. İşin doğrusu, Kyle'a sadakatlerini sunmak için yalvarmaya hazır vampir sürülerinin sonu gelmeyecekmiş gibi duruyordu. Artık açık bir şekilde burası *onun* meclisiydi. Rexius öldükten sonra sadakat sunulabilecek başka kimse kalmamıştı. Kyle bunu hak etmişti. Ona ihanet etmiş olan her vampiri ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Ona Rexius'a karşı savaşında yardım etmiş olan yüzlerce vampir vardı. Bazıları Kyle'a gerçekten sadık olsa da bazıları sadece fırsatçıydı. Diğerleri ise Rexius'u sevmiyor ve ellerine bir fırsat geçmesini bekliyordu. Şehrin her yerindeki meclis- lerden vampirler akın etmeye devam etti. Haberler vampirle- rin dünyasında hızla yayılıyor ve gelenlerin tamamı da yaklaşt- makta

olan savaşın bir parçası olmak istiyordu. Katılanların sebepleri ne olursa olsun artık bu, Kyle'ın ordusuydu.

Kyle lider ve kılıç da onun elinde olduğuna göre şimdiye kadar vampir ırkının karşılaşmadığı türden bir savaşın kapıda olduğu aşıkardı. Kyle acımasız ve kan dökme meraklısıydı, bu katliam bile onu tatmin etmemişti. İçinde bir türlü boşaltmadığı bir kin vardı. Ona sadakatlerini sunmak için koştura koştura kapısına dayanmamış olan dışarıdaki tüm vampirler bunun bedelini ödeyeceklerdi, tüm masum insanlarla birlikte. Samantha gayet iyi biliyordu ki onun güttüğü kan davasının sonu gelecek gibi değildi ve New York City yakında onun oyuncağı haline gelecekti.

Tüm bu kargaşanın içinde Samantha'yı doğruca odanın ortasına sürüklediler.

şimdi Rexius'un tahtında oturan Kyle, gücünün tadını çıkarıyor, tüm vampirler karşısında eğilmişken yüzünde şeytani bir sırıtmayla bekliyordu.

Kyle'in yanında dikilmekte olan Sergei, elindeki metali üç kez zemine vurdu.

Tüm oda, binlerce vampir kusursuz bir şekilde sıraya geçti. Hepsi yumruklarını kaldırıp bağırdı: "Çok yaşa Kyle!"

Samantha'nın dili tutulmuştu. İnanılmaz bir güç ve sadakat gösterisiydi. Hayatı boyunca böylesi bir itaatkârlık görmemişti. Kyle mıknaıs gibiydi. Daha şimdiden bir tirandı.

Ne var ki Kyle askerleriyle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri Samantha'nın üzerindeydi. Tüm oda ona yö-

nelmiş ilgisinin farkındaydı ve olacakları izlemeye hazırlanmaktalarken odanın içindeki uğultu dindi.

“Pekâlâ” dedi Kyle ona. “Kılıç için benimle dövüştün. Ancak gördüğün gibi, onu elinde tutan benim.”

“Şimdilik” diye yanıt verdi Samantha.

Bırakalım bunu biraz düşünsün, diye düşündü. Zira yürekten inanıyordu ki kılıç sonsuza kadar ona ait olmayacaktı. Kılıcı elinde tutması gereken kişi kesinlikle Kyle değildi.

Kyle kaşlarını kaldırdı.

“Seni neden bu kadar canlı tuttuğumu biliyor musun?” diye sordu.

Samantha meydan okur bir şekilde ona baktı. Onunla bir diyaloga girme heveslisi değildi. Bu yeni mecliste yer almak falan istemiyordu. Ayrılmak, buradan mümkün olduğu kadar uzağa gitmek istiyordu. Sadece Sam’i alıp gitmek istiyordu. Şayet o izin verirse.

Fakat Sam görünürde yoktu. Kyle’ın askerleri tarafından ele geçirilmişti ve onu o zamandan beri görmemişti. Samantha delikanlının nerede olduğunu buluncaya kadar serinkanlı olmalıydı. Kendine zaman kazandırmalı, eğer gerekirse ona sadakatini sunmalıydı, ta ki Sam ve o buradan kaçabilecek fırsatı buluncaya kadar.

“Rexius’un kılıcı almak için neden benim yerime seni gönderdiğini hâlâ bilmiyorum. Hepimizin bildiği gibi ben daha iyi bir savaşçıyım. Fakat kabul etmeliyim ki senin de bazı maharetlerin var” dedi.

“Fakat seni canlı tutmamın tek nedeni bu değil. Rexius seni cezalandırmayı planlamıştı. Bundan anlıyorum ki ona hâlâ sadık olman için bir neden olmamalı. Yaklaşmakta olan bir savaş var ve senin gibi güçlü savaşçıları kullanabilirim. Eğer bana sadakatini sunmaya hazırsan seni hayatta tutmayı tekrar düşünebilirim.”

Samantha düşündü. Ona sadakatini sunmakla ilgili bir derdi yoktu çünkü biliyordu ki çok yakında tüm bunları bırakıp gidecekti. Fakat önce Sam hakkında bir şeyler öğrenmeliydi.

“Çocuğa ne oldu?” diye sordu. “Nerede o?”

Kyle gülümsedi.

“Ah evet, şu çocuk. Hemen sadede gelelim. Bu insana karşı neden böyle bir düşkünlük gösterdin bilmiyorum ve böyle yaparak zaten kurallarımızı çiğnedin. Seni sırf bunun için bile öldürebilirim biliyorsun ki. Fakat bunu çok ilginç buluyorum ve işin doğrusu hayatta kalmana izin verme nedenlerimden birisi de bu.”

“Görüyorsun ki Samantha, cezalandırılman lazım. Vaktiyle bana değil de Rexius’a sadık kalmış olan her vampirin cezalandırılması gerekiyor. Bu, yeni ordumun başlangıç aşaması. Bana ve sadece bana itaat etmeyi öğreneceksiniz.”

“Senin için en kusursuz çözümü buldum: Hem bana olan sadakatini kanıtlayacaksın, hem de cezalandırılacaksın. Adamlarım seni çocuğun yanına götürecektir, onu buraya getireceksin ve herkesin gözü önünde onu öldüreceksin.”

Bu fikir karşısında Samantha’nın kalbi paramparça oldu. Bu onun asla ama *asla* yapamayacağı bir şeydi. Onun haya-

kıyacağına kendi canına kıyardı. Kyle, her zamanki gibi, sınırlar içindeydi. Ve zalimdi. Evet, tam Rexius'un halefi olmaya uygundu.

“Onu bizzat kendi ellerinle öldürmeni izlemekten zevk duyacağım” dedi Kyle, fikri düşününce gülümseyerek. “Görüyorsun ki bu çocuğu bir fazlalık olarak görüyorum. Kız kardeşiyle aynı soydan geliyor ve tek bildiğim, hepimize zarar verebilecek bir bağışıklığa sahipler. İkisine de güvenmiyorum. Bilmiyorum onun insan olduğunu söylememe gerek var mı?”

Kyle, Samantha'nın yüzünü yakından inceledi.

“Eğer bunu yaparsan seni mevki, onur ve saygınlıkla ödüllendireceğim. Senin için meclisimde özel bir yer olacak. Bu muhteşem bir savaş olacak, ırkımızın gördüğü en muhteşem savaşlardan biri olacak. Sen de bunun baş mimarlarından biri olabilirsin.”

“Diyelim ki reddettin... İşkence göreceksin, yavaş yavaş; sonsuz bir acıya mahkûm olacaksın ve ismin meclisimizin tarihinden tamamen silinecek.”

Samantha düşünmekteyken odanın tamamında ölüm sessizliği hâkimdi. Bir çıkar yol bulmak için kafası fırlıdak gibi dönüyordu.

“Neden onu bizzat kendin öldürmüyorsun?” diye sordu sonunda.

Kyle geri yaslandı ve hafifçe sırttı.

“İzlemeyeceksem ne zevki kalır” dedi. “En büyük hobilerimden biri, insanların sevdiklerini öldürmelerini izlemektir.”

Sekizinci Bölüm

Caitlin kanatlarını defalarca çırdı. Nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu, zaten rüzgârın onu götürdüğü yere gitmeye de razıydı. Ne gidecek yeri vardı ne de yaşaması için bir sebep. Sevgilisi Caleb ona ihanet etmiş ve şu dünyada umurunda olan diğer tek insan, yani Sam de muhtemelen aynısını yapmıştı. Ne de olsa Sam Samantha'yı ve tüm o kötü vampirleri doğrucu onun yanına, Kralın Mabedi'ne sürüklemişti. Dünyada güvenilebileceği başka kimse kalmış mıydı ki? Hayatına giren herkesin ona ihanet etmesi kaderi miydi acaba?

Caitlin Hudson Nehri üzerinden uçarken ay ışığında parlayan nehre doğru baktı. Yüzünü ve saçlarını okşayıp göz yaşlarını silen gece havası iyi gelmişti. Artık adadan uzaklaşmıştı, ada ufukta ufacık bir noktadan ibaretti. Kafasını temizlemek için gittikçe daha da uzağa uçtu.

Aşağı doğru dalarak suyun birkaç adım yukarısında neredeyse ona degecek şekilde tam üstünden uçmaya başladı. Suya bu kadar yakın olmak iyi geldi. İçinin bir tarafı dalma ya devam etmek, suyun içine batmak istiyordu. Fakat öbür yanı, yani vampir tarafı, bunun manasız olacağını biliyordu. Bir vampir boğulsa bile ölemezdi.

Uçtuğu sırada etrafında balıklar suyun içinden fırlamaya başladı. Onun varlığını sezmiş olmalıydılar. Sezmiş oldukları şey vampir kanı mıydı acaba?

Caitlin yukarı doğru tırmandı, yükseldiği sırada kafası tekrar berraklaşmaya başladı. Olmuş olan tüm şeyleri düşündü. Daha şimdiden ayrıntılar bulanıklaşmıştı. Acaba her şeyi fazlasıyla abartmış mıydı? Şimdi düşünüyordu da Caleb gerçekten ne yapmıştı ki? Evet, Sera oradaydı ve bir bakıma mevcudiyetinin mazereti yoktu. Fakat Caitlin konu üzeri- ne daha fazla düşündükçe onun neden orada olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmediğinin daha fazla farkına vardı. İkisinin yeniden birlikte olup olmadıklarını kesin bir şekilde biliyor değildi. Başka bir açıklama olması, en ufak bir şekilde dahi olsa mümkün müydü?

Belki de çok çabuk tepki vermişti. Bunu her zaman yapardı, kendini asla kontrol edemezdi.

Caitlin daha da yukarılara çıktıkça geniş bir dönüş yapıp tekrardan ada tarafına uçmaya başladı. Oysa içinin bir tarafı dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. *Gidecek başka neresi vardı ki?*

O yöne doğru ilerlerken yeni bir amaç edindiğini hissetti. Belki de Caleb'e en azından bir açıklama şansı ver- meliydi. Hayatını o kadar çok kez kurtarmıştı ki! Tüm bu geçen günler boyunca başında durmuş, ona hayata geri dönüşünde refakat etmişti. Belki de onu hâlâ seviyordu. Belki de...

Caitlin artık o kadar da emin değildi. Fakat uçtukça Caleb'e en azından bir şansı, kendini açıklaması için verile- cek bir şansı borçlu olduğunu fark etti.

Evet, bu şansı ona verecekti. Sonra da bir karara varacaktı.

*

Caleb deliye dönmüştü. Bir kez daha gittiği her yere felaket götüren Sera hayatının içine dalmıştı. Binlerce yıl boyunca kaç kez ondan uzak durmasını istediğini, kaç kez ona karşı bir şeyler hissetmediğini, onu hayatında istemediğini açık açık söylediğini hatırlamıyordu bile. Fakat sayısız kez, hepsi de en ters zamanlarda olacak şekilde, tekrardan ortaya çıkmayı beceriyordu. Sanki ne zaman yeni birisiyle beraber olduğunu, ne zaman gerçekten umursadığı birinin yanında olduğunu biliyor gibiydi. Her zaman da en ters zamanda çıkageliyordu. O hayatında karşılaştığı en bölgeci ve mülki- yetçi varlıktı. Caleb'in binlerce yıllık hayatı boyunca başına musallat olmuştu.

Bu sefer bunu kabul edemezdi. Buna izin veremezdi. Onun ilişkilerini fazlaca baltalamıştı zaten, bu seferkiyse bardağı taşıran son damlaydı. Caitlin'i şimdiye kadar birlik- te olduğu -gerek vampir gerek insan- herkesten daha fazla umursuyordu. Sera bunu sezmiş olmalıydı. Onu saklandığı delikten çıkararak, onun peşinden gitmeye sürükleyen şey bu olmalıydı.

Bir mazereti vardı, her zaman bir mazereti olmuştu. Onun sorunu da buydu işte: Onu hiçbir zaman yüzde yüz suçlayamazdınız çünkü her zaman acil bir mesajla çıkagelir ve bunun bir meşruluğu olurdu. Bu sefer, tabii ki, meclisleri saldırıya uğramak üzereydi. Dediğine göre Kyle elinde kılıçla New York City'e geri dönmüştü ve topyekün bir vam-

pir savaşının çıkmasına sayılı günler vardı. Meclisinden bir mesaj getirmişti: Onu geri istiyorlardı. nceki kural ihlallerini affetmeye hazırdılar. Bu savaş zamanında ellerindeki tüm askerlere ihtiyaçları vardı ve Caleb ellerindekilerin en iyilerindendi.

Bu haberler yüzünden Sera'ya canının istediği gibi kıza-mıyordu ki bu da durumu daha da ileden çıkartıcı hale getiriyordu. Ancak onun hayatına tekrardan sızmak için mazeret olarak tam da böyle bir durumu beklemiş olduğundan kuşkulanıyordu. Getirdiği haberler bir tarafa Caitlin'e hiçbir Şekilde tekrardan birlikte oldukları görüntüsünü vermeye hakkı yoktu.

Kıpkırmızı bir suratla hâlâ kalenin terasında durmakta olan Sera'nın üzerine yürüdü.

“Sera!” diye çıkıştı hışımla. “Neden böyle dedin? Neden o kelimeleri kullandın? *Biz* diye bir Şey yok! Ve çok iyi bildiğin gibi ona söylemediğim *hiçbir Şey* yok. Buraya meclisimizden bir mesaj iletmek için geldin. Hepsi bu. Gelgelelim sanki ben saklanıyormuşum da senle ben hâlâ berabermişiz g- rnts verdin.”

Sera onun öfkesinden dolayı tırsımış değildi. Hatta bu ho- Şuna gitmiş gibi duruyordu. Onun tepesinin tasını attırmayı başarmıştı ve görünen o ki istediği Şey de tam olarak buydu.

Yavaşça gülümsedi, ona doğru bir adım attı ve elini kal- dırıp omzuna koydu.

“İyi de değil miyiz ki?” dedi baştan çıkartıcı bir Şekilde. “İten

“İçerisinde sen de biliyorsun ki aslında öyleyiz. Seni üzen şey de tam olarak bu. Eğer benim için bir şeyler hissetmiyor olsaydın, hiçbir türlü üzülmüşüm umurunda olmazdı.”

Caleb omzundaki elini itti.

“Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Yüzlerce yıl- dır beraber değiliz. Ve bir daha *asla* birlikte olmayacağız. Bunu kaç kere daha söyleyebilirim bilmiyorum” dedi öfke- den çıldırmış bir halde. “Hayatımdan uzak durman lazım. Benden uzak durman lazım; hepsinden çok, Caitlin’den uzak durman lazım. Ondan uzak durman konusunda seni uyarıyorum.”

Sera’nın yüzü bir anda öfkeli bir ifadeye büründü.

“Şu zavallı kız” diye çıkıştı. “Sırf artık bizden biri diye benim üstüme çıkamaz. Benim yanımda *hiçbir* kıymeti yok. Ona nasıl *baktığını* bile anlayabilmiş değilim. Meclisimizin sana onu dönüştürdüğün için hiç ceza vermemiş olmama- sından bahsetmiyorum bile” dedi Sera karanlık gözleriyle Caleb’e bakarak.

Caleb bunun anlamını biliyordu. Bu bir tehditti. Onu ihlal ettiği yasa konusunda uyarıyordu. Bunun için feci şe- kilde cezalandırılabilirdi ve Sera da şimdi bunu diğerlerine haber verme tehdidini savuruyordu.

“Tehditlerinden yılacak değilim” dedi Caleb korkusuzca. “İstediğin kişiye istediğini söyleyebilirsin. Benim için uygun gördükleri şeye gözüm kapalı gideceğim.”

“Beni bezdiriyorsun” diye çıkıştı Sera. “Bak buradayız, savaşta! Tüm meclisimiz, tüm ailemiz risk altında. Sense ne

yapıyorsun? Burada, bir adanın üstünde, zavallı küçük bir kızın iyileşmesini bekliyorsun. Evine dönmüş, kendi halkını savunuyor olmalısın oysa! Tıpkı gerçek erkeklerin yapacağı gibi...”

“Meclisim beni kovdu” diye cevabı yaptırdı Caleb. “Yüzlerce yıllık sadık hizmetimin ardından hem de. Onlara hiçbir borcum yok. Şu an neyi hak ediyorlarsa onu alıyorlar.”

Caleb nefesini bıraktı.

“Yine de onları umursuyorum; içinde bulunduğumuz vaziyet buyken onları yüzüstü bırakacak değilim. Sana söyle- dim, doğru zaman geldiğinde döneceğim.”

“O iyileştiğinde döneceğini söylemiştin. Açıkça görülüyor ki iyileşti. Artık mazeretin kalmadı. Hemen şimdi dön- melisin!”

“Verdiğim sözü tutacağım, her zaman yaptığım gibi. Fakat şu noktanın çok açık olmasını istiyorum: Sadece meclisimizi, katledilecek insanları kurtarmak ve kılıcı geri almaya yardımcı olmak için döneceğim. Bunun başka bir nedenden ötürü olduğu sanırsına kapılma. Görevim bittiği an tekrardan ayrılacağım ki bu sefer yüzümü son kez görmüş olacaksınız. Yeniden birlikte olduğumuza dair hayallere kapılma. Çünkü değiliz.”

“Ah Caleb” dedi Sera ufak şeytani bir gülümsemeyle. “Canının istediğine inanabilirsin fakat içten içe biliyorsun ki sen ve ben hep birlikte olduk ve hep birlikte olacağız. Bununla ne kadar savaşırırsan bana o kadar yakınlaşırsın. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum, her gün hem de.”

“Hayallerde yaşıyorsun” dedi Caleb. “Gün geçtikçe de

kötüleşiyorsun.”

Sera'nın gülümsemesi büyüdü. “Doğru” dedi. “Kendine böyle söyle. Hislerinle savaş. İkimizin de hâlihazırda bildiği şeyle savaş.”

Sera aniden ona doğru kocaman iki adım attı, ellerini boğazına yapıştırdı ve tek bir hızlı hareketle onu kendine çekti.

Caleb'in tepki vermesine kalmadan dudaklarını onun- kilerin üzerine yerleştirmiş, onu boğarcasına öpmeye başla- mıştı.

Caleb iğrenerek geri çekildi. Ellerini uzatıp onu itti. Tam bunu yaptığı sırada göz ucuyla ötelерinde duran balkon du- varına birinin indiğini gördü.

Bu Caitlin'di.

*

Caitlin adaya yaklaşmaktayken içinde tekrardan umudun yeşerdiğini hissetti. Kafası artık berraktı. Caleb, hatırladığı- na göre yanlış bir şey yapmamıştı. Aptalca davranan oydu. Ona açıklaması için bir şans vermesi gerekirdi. Tek bildiği, Sera'nın davetsizce çıkageldiği ve aralarında kesinlikle bir şey olmadığıydı. Neden bu kadar sert davranmıştı ki?

Aşağı dalarken ada görüş açısına girdi; altındaki büyük taş kaleyi, fener ışığında aşağıda alıştırma yapan vampir ka- labalığını gördü. Burası güzel bir yerdi ve Caleb onu buraya getirdiği için minnettardı. Son virajı alıp kıvrımın etrafın- dan geçerek üst duvara indiğinde her şeyin yoluna gireceği hissine

kapılmıştı.

Fakat yakınlaştığı sırada, tam inerken, kalbi duracak gibi oldu.

İşte Caleb ve Sera oradaydı. Ve bu sefer öpüşmekteydiler.

Öpüşüyorlardı. Bu düşünce Caitlin'in içini kılıçtan da beter parçaladı. Hareket edemiyordu. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Öpüşmekteydiler. *Öpüşüyorlardı.*

Yani *demek* birlikteydi. Bu sefer yanlış anlama falan yoktu. Hâlâ ona âşıktı.

Caitlin'i sanki o hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atmıştı. Ve bunu onun gözü önünde yapmıştı.

Caleb ona doğru koştuğunda Caitlin bu sefer kaçmadı. İçinde hiddetin yükseldiğini hissederken olduğu yerde hayretten donmuş halde kaldı. İnsan olduğu zamanlarda hiç olmadığı kadar vahşileştiğini hissediyordu.

“Caitlin” diye girdi Caleb söze, “göründüğü gibi değil. Lütfen, açıklamama izin ver...”

Fakat Caleb ona yaklaşip konuşmaya başladığında Caitlin sadece parmağını uzatıp ufuk çizgisini gösterdi.

“DEFOL!” diye bağırdı kaşlarını çatarak.

Bu bir emirdi. Bir soru değildi ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Caleb olduğu yerde donmuş bir halde kalakaldı, görünen o ki gaddarlığı karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Onun gemileri yaktığını sezmiş olmalıydı.

“DEFOL DEDİM!” diye bağırdı Caitlin tekrardan. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum, yaşadığım sürece!”

Caleb hayrete düşmüş ve incinmiş bir halde, tıpkı daha yeni fırça yemiş küçük bir çocuk gibi oracıkta kalakaldı. Ona söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünse de şuna emin- di ki ne söylerse söylesin, o tek bir kelimesini bile dinleme- yecekti.

Çaresiz bir şekilde yavaşça başını eğdi.

Dönüp balkon duvarının kıyısına doğru yürüyerek iki büyük adım attı ve balkon korkuluğunun köşesine sıçradık- tan sonra havalandı. Dev kanatlarını çırparak gecenin içine doğru uçmaya koyuldu.

Caitlin Sera'nın endişeli bir ifadeyle kafasını çevirip san- ki onun ardından uçmak istercesine Caleb'in uzaklaşması- na baktığını görebiliyordu. Fakat aynı zamanda sanki bunu yapmadan önce Caitlin'e söylemek istediği bir şey varmışça- sına tereddüt içinde duruyordu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.